

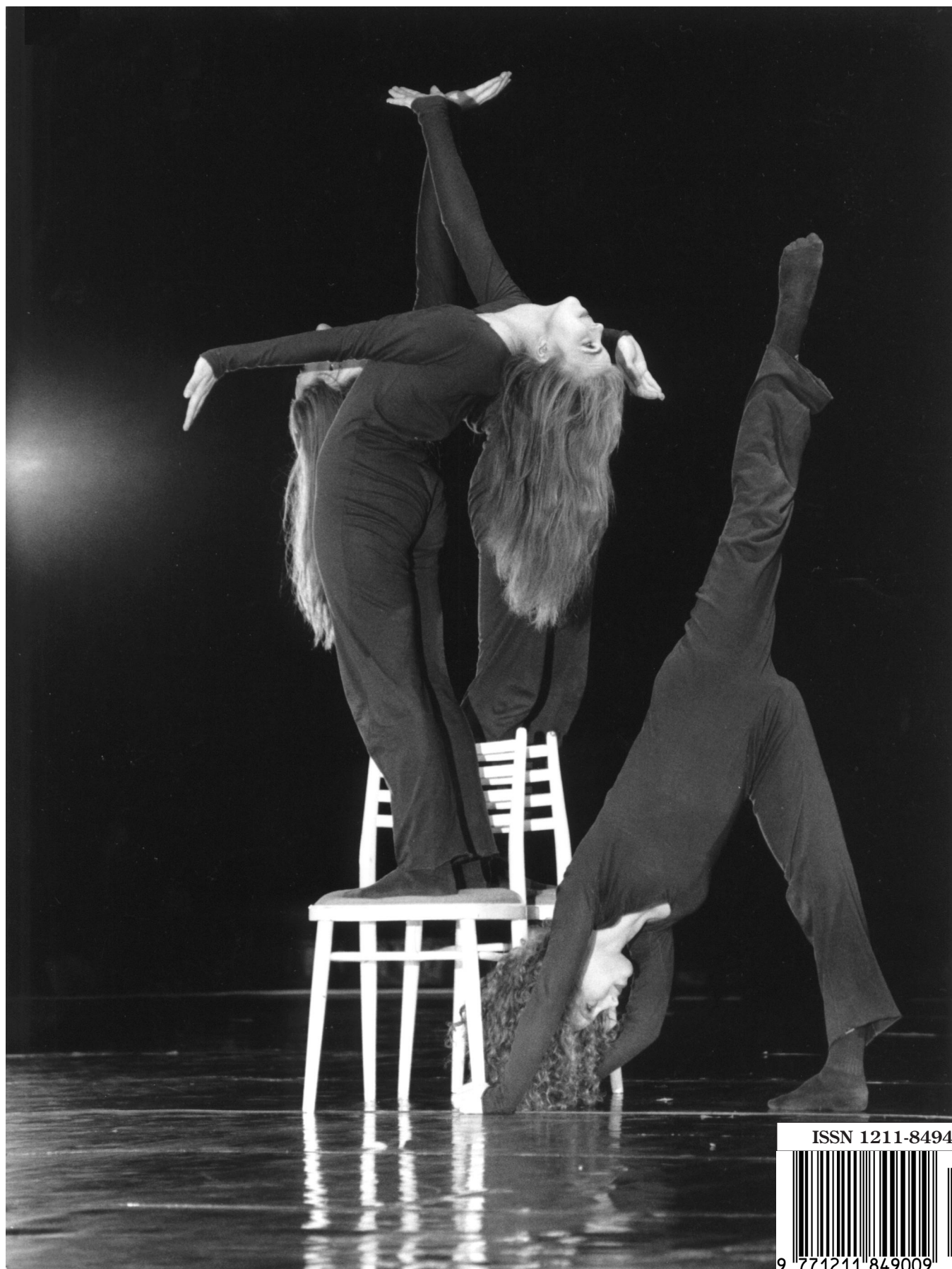
TANEČNÍ ROZHLEDY

Ročník II.

Časopis o soudobém tanci

Číslo 3/březen 1998

Cena 25,-Kč

ISSN 1211-8494

9 771211 849009

03

ZUŠ Jaroslava Kociana Ústí nad Orlicí a Klubcentrum Ústí nad Orlicí
uvádí

TANČÍME PRO RADOST

21. celovečerní premiéra choreografií Evy Veverkové.

V pořadu moderního scénického tance účinkují TO ZUŠ a **C-DANCE** Ústí nad Orlicí.

C-DANCE tímto představením slaví 15. výročí od svého vzniku.

Dále vystoupí 1. - 3. ročník TO ZUŠ Ústí nad Orlicí
v choreografiích Ivety Zahradníkové

Ústí nad Orlicí - Roškotovo divadlo
v pátek 3. dubna 1998
v 17⁰⁰ a v 19³⁰ hodin

Využijte možnosti předprodeje vstupenek:
Klubcentrum Ústí nad Orlicí
tel.: 0465-523239

TANEČNÍ ROZHLEDY

MEDIÁLNÍ PARTNER SOUBORU **C-DANCE**

Ať žijí nehrající kapitáni!

Jak popostrčit dopředu moderní scénický tanec, co se týká jeho společenského postavení a odezvy u nejširších vrstev obyvatelstva? Vždycky, když si začnu lámat hlavu s tímto problémem, skončím u dvou základních okruhů. U věcí, které ovlivnit můžeme svoji snahou a u věcí, které prostě a jednoduše potřebují svůj čas a nedají se uspíšit.

Kdysi dávno jsem nechápavě zíral na realizační týmy různých sportovních disciplín, kde jako první v řadě stál nehrající kapitán, potom masér, psycholog, manažer, člověk pro styk se sdělovacími prostředky, lékař, tréninkový partner a další a další a teprve dvacátý v řadě stál jeden skutečný sportovec, který všechny tyto lidi dokázal využít. Nebo oni dokázali využít jeho, jak se to vezme.

A teď zpět k naší taneční realitě. Vedle takového realizačního týmu si představte absolutní většinu vedoucích souborů scénického tance, nebo učitelů a učitelů tanečního oboru.

Kantor aby se rozkrájel - nacvičí choreografii, navrhne a zajistí látky na kostýmy, nebo se i postará o jejich ušití, zapřemýšlí nad svícením, shání rekvizity, připraví si nahrávku hudby na představení, zajistí divadlo, obejde povětšinou nadarmo několik potenciálních sponzorů, postará se o plakátky, pozve vlivné osobnosti nejbližšího okolí, láme si před premiérou hlavu, jak vysvětlit rodině sólisty, že na návštěvu strýčka kdesi v dalekých končinách by mohli jet jindy a ne právě v čase představení atd. (Můžete doplnit podle vlastních zkušeností.) Nakonec schvácený poslouchá od rádo by kritiků dobré rady typu co by měl příště udělat, aby to bylo lepší než tentokrát.

Uvážíme-li ještě, že mezi tanečními pedagogy, kteří zároveň „šijí“ choreografie, je 99 % žen, od kterých se navíc očekává, že budou všezařizujícími skvělými matkami, nebo super milenkami...

Jaký je závěr? Přeji nehrající (netančící) kapitány a realizační týmy všem kantorům a souborům. Kdy se k nim dopracujeme? Jsou dva hlavní způsoby (pasivní a aktivní). Budťo přirozeným stárnutím současných tanečníků, kdy aspoň někteří, až pověsí tancování na hřebík, zatouží být stále ještě uprostřed tohoto kouzelného světa krásy, mládí, pohybu a iluzí a začnou pomáhat.

Anebo se pokusíme my sami tyto lidi vyhledat - protože nikde snad není taková koncentrace tolika krásných a oduševnělých dívek jako právě u scénického tance, dívím se, že některé z nich se nepokouší využít a zapojit organizačně nadané obdivovatele.

Divil bych se, že by se v tomto národě posedlém schůzováním nenašlo pár lidí, kteří by nezkusili udělat kariéru jako funkcionáři právě ve scénickém tanci!

Proč se zabývám těmito (a dalšími) úvahami? Prostě mám pocit, že není ještě všechno v pořádku - ohledně pre-

zentace tance na veřejnosti (má být velkolepá), dále mi chybí větší odezva veřejnosti (víte kolik je kulturních lidí všeho druhu, které by mohl tanec oslovit ???!!!!), podezřelé je mi i to, že do ZUŠek dávají rodiče hlavně děvčata (proč?), taky se dívím, že poznávám někdy kantorky, které si samy myslí, že provozují menšinový žánr (to je hodně nezdravá autosugesce, četli jste někdy knihu o pozitivním myšlení?).

Tance je dnes jak nikdy - je spousta ZUŠek s tanečním oborem, soukromých studií, je vyučování u DDM apod, o konzervatoře v Praze málem zakopáváte, existuje nespočet amatérských souborů, jsou přehlídky, festivaly, taneční dílny... Takže mi někdo vysvětlíte, proč tanec není vyloženě atraktivní záležitost? Anebo je a jenom to ještě neumíme „prodat“ a jsme v pojmenování a uvědomění si existujícího stavu o krok pozadu?

P.S.

V těchto svých úvahách hodlám pokračovat i do budoucna, protože určitě na taneční publikační scéně chybí. Teprve, když si budeme klást otázky, můžeme nacházet odpovědi. Mimochodem - že vás také napadají různé otázky, podobné nebo i jiné?

Hledejme společně směr kudy jít, odkud začít naše taneční klubko rozmotávat.

Mirek Němec

I pohled ze zákulisí má svůj půvab

Foto: BoD

Fotografie na titulní stránce: Soubor Allegro (Bratislava - Slovensko) v úspěšné choreografii Janet Bučkové Impulzy (foto z archivu Allegra).

Mezinárodní týden tance 98 očima Tanečních rozhledů

Rozvrh akce jsme otiskli v minulých číslech, v tomto článku uvedu jen pár obecných vět a dílčích postřehů. Podrobnější zpravodajství z některých dominantních částí MTT následuje v dalších článcích.

Na MTT jsme strávili s kolegou Bohumírem Džubejem dva dny (středu 7.1. a sobotu 10.1.) a poctivě jsme se snažili absorbovat všechno, co se dělo. Praktické taneční semináře na „Větrníku“, konferenci o tanečním školství, koncert Bratislavského divadla tanca, neméně nás zajímala atmosféra v zákulisí, vypovídající o vyznění akce mnohdy víc, než naleštěné výkladní skříňe...

V první řadě nás zaujal neobvyčejný zájem o taneční semináře. Cvičební sály areálu Větrník byly neustále zaplněné, připočítáme-li diváky podél stěn, tak téměř přeplněné. V sobotu si přišli mezi frekventanty MTT zacvičit i sólisté BDT a tak není divu, že při hodinách vládla vyjímečná atmosféra.

Mám-li něco říci k MTT, nezbývá než zdůraznit onu báječnou komplexnost akce. Jestliže se přes den cvičí a večer jsou pro frekventanty (a veřejnost) připraveny taneční koncerty s rozpětím od školního repertoáru konzervatoří až po špičkové BDT, pak takovou akci musím pouze obdivovat. Týden pestré stravy pro tanečnickou duši i tělo - tak vidím MTT.

-mn-

P.S.

Protože jsem nikdy nechtěl psát tzv. bezpohlavní časopis, připojuji na závěr malou polemiku s článkem Niny Vangeli, cituji název: „Mezinárodní týden tance v Praze byl spíše regionální přehlídkou“. Otisknuto v Lidových novinách 15. ledna.

Článek se dá rozdělit do dvou částí - na úvodní zamyšlení nad významem MTT a dále na kritiku jednotlivých tanečních představení festivalu. Nina Vangeli jako kritik patří do naší první extraligy a pokud se věnuje taneční kritice, tleskám.

V úvodní části článku - viz všehňající titulky - však opouští svoji parketu a zamýšlí se krátce nad významem, či rozsahem akce. Zde se dopouští zásadní nepřesnosti. Každý, kdo jen zavadil o MTT od prvních ročníků ví, že MTT tvoří celotýdenní taneční semináře pod vedením zahraničních i našich pedagogů a souběžně probíhají večerní představení. Tato dualita je jedinečná zejména pro dopad akce na tanečníky, kteří se jí zúčastní. MTT musí nutně potěšit srdce každého tanečního pedagoga a těch, kterým leží na srdci další rozvoj tance u nás. Ne snad?

Odpovědnost tanečního kritika, který publikuje mimo odborné časopisy v celostátních novinách a pustí se do takovýchto („regionální přehlídka“) silných hodnocení je nesmírná. Podle slovníku cizích slov se slovo region používá nejvíc ve smyslu kraj, krajový.

V době, kdy stále ještě zápasíme o celospolečenské uznání scénického tance, si desetitisíce náhodných čtenářů mohou na dlouho vytvořit z podobného titulku a prvních vět článku nehezky obrázek o celém scénickém tanci u nás. Noviny mnozí lidé pročitají jen v titulcích a taneční akce mezi sebou příliš běžný čtenář nemusí rozlišovat, bere to „šmahem“.

Autorka dále uvádí, že: „slovo mezinárodní v názvu festivalu slouží jako kudlička na odřezávání veřejného měšce“ (konec citátu). Pokud milé autorce uniklo, v tomto státě veřejný měšec odřezává kdekdo, snad každý z nás by mohl podat množství příkladů současného neutěšeného stavu. Použít tedy tento zavádějící argument proti jakékoliv taneční akci je absolutně nefér. Svědčí to buďto o autorčině nezájemu o tanec všeobecně (to snad ne), snad o precitlivělém smyslu pro spravedlnost (padni komu padni), nebo o zaujatosti proti akci jako takové (to spíš). O třetí možnosti svědčí výrazné citové zabarvení inkriminované věty, která prokazuje autorčinu zainteresovanost.

Kritik píše buďto tak, že vylévá na papír své vnitřní monology, nebo vyjadřuje kolektivní nálady své a svých přátel, nebo se snaží být nezaujatý a shání informace a hledí si udržet odstup. Dále je optimální, když kritik ví, pro jaké auditorium píše a podle toho volí prostředky. Domnívám se, že paní Vaňková na rohu ulice pomyslného města, když dočetla úvod článku o „spíše regionální přehlídce“ a „měšci“, musela vykřiknout: „A tohle my platíme táto!“ Paní Nině Vangeli nabízím, aby podobný článek příště nabídl k otisknutí Tanečním rozhledům. Rád jej otisknu, protože cenzurou netrpím, každý může vyjadřovat své názory o tanečním životě u nás libovolně. Polemika je cesta kupředu a na stránkách časopisu si to vyřkáme. Domnívám se jen, že do Lidových novin některé výrazivo prostě nepatří.

-mn-

Ze semináře na MTT 1998

Foto: BoD

Jeden ze seminářů na MTT 1998 vedl Williams Derek z USA/SRN

Foto: BoD

Ohlédnutí za MTT 98

Již tradičně patří první lednové dny v pražském divadle Laterny Magiky tanečnímu festivalu - Mezinárodnímu týdnu tance. Festivalu, který nám dává možnost vidět to nejlepší z naší domácí scény a zároveň i příležitost nahlédnout pod pokličku zahraničního kumštu a to nejen na představeních, ale hlavně na praktických seminářích, probíhajících v učebních prostorách Tanečního centra v Praze na Větrníku. Úroveň letošního festivalu však naprosto předčila veškeré očekávání taneční veřejnosti, zvláště pak po rozporuplných ohlasech z minulých let. MTT 98 byl jedním velkým zážitkem, přínosem pro diváka i taneční veřejnost a hlavně šancí vidět v Praze soubory jako je Bratislavské divadlo tance nebo baletní soubor divadla Ústí nad Labem, které v Praze nevidíme tak často. MTT 98 byl ročníkem, který vytyčil cestu do příštích let. A já pevně doufám, že všichni, kteří se na letošním ročníku podíleli, z ní v příštím roce nesejdou.

Praktické semináře, teoretické diskuse, večerní představení. MTT je zkrátka týden plný tance a všichni vánočně vyhladovělí taneční otesánci si přišli na své. MTT jsou však hlavně představení. Večery, jenž dávají jedinečnou možnost vidět nové choreografie, připomenout si starší díla a také poznat trochu z toho, co zas tolik neznáme. Tato představení jsou tím největším přínosem celého festivalu a zároveň i jeho dramaturgickou a obsahovou páteří. A právě za těmito večery se teď ohlédneme.

Tovaryš a korálky

Jako již tradičně patřilo první představení festivalu vynikajícímu Pražskému komornímu baletu. Záměrně říkám vynikajícímu, jelikož považuji tento soubor za jeden z nejlepších tanečních spolků v současné době a to nejen po stránce technické úrovně interpretů, nýbrž i po stránce repertoárové, v níž se skví nejlepší díla nestárnoucího Pavla Šmoka, hvězdného Petra Zusky nebo dvorního choreografa Národního divadla a současného nového uměleckého šéfa souboru Libora Vaculíka.

Pražský komorní balet představil festivalovému publiku své dvě nové choreografie. Zbrusu nové dílo Libora Vaculíka „Písň potulného tovaryše“ (G.Mahler) a nedávno premiérováný celovečerní balet Petra Zusky „Komboloi“ (Z.Matějů).

Písň potulného tovaryše to je oslava starého dobrého rčení - „v jednoduchosti je krása“. Tento duet tančený Petrem Zuskou a Radkem Vrátilem je dalším z výborných počínů Libora Vaculíka. Nápaditá choreografie, jednoduchost tanečních kroků, jasná dramatická linka a divadelnost celé choreografie, jenž je mnohdy tolik opomíjená. Nosné téma souboje člověka se svým osudem (smrtí) je zde ukázáno natolik jasně a bezprostředně, že není co dodat. Navíc výkony obou tanečníků jsou pastvou pro oči. Mimořádně vás překvapí zejména Radek Vrátil, z něhož se stává sólista jako víno.

Komboloi je balet, o němž bylo napsáno kritik víc než dost, jedni toto dílo napadají, jiní oslavují. Faktem je, že jakmile si poslechnete hudbu Zbyňka Matějů, která je místy naprosto netaneční, musíte obdivovat choreografický a divadelní

Ze semináře na MTT 1998

Foto: BoD

um Petra Zusky už z pouhého principu, že to dokázal. Mě ale nezbyvá nic jiného než znovu konstatovat, že Komboloi by bylo dílo všech děl, kdyby celé vyzařovalo stejnou energii a náboj tak, jako na svém konci při děkovačce. Po shlédnutí celého díla ve vás zůstane jen silný pocit, že se všichni interpreti musí strašně těšit na konec celého představení, protože jedině tam si pořádně zatančí a jedině tam vám mohou svým tancem dát srdce na dlaně. A vám pak nezbyvá nic jiného než ho přijmout a tleskat nadšením, protože i když jste v první polovině této choreografie málem usínali, jste teď plní nadšení, že se konečně tancuje. Takže stejně jako po premiéře nezbyvá napsat nic než tato slova: Být celé Komboloi takové jako jeho děkovačka, tak si všichni v hledišti utleskají ruce.

Špičky, moderna a sněhové koule

Představení tanečních škol je neodmyslitelnou součástí každého MTT. Tyto večery jsou každým rokem velmi rozdílné jak svou úrovní tak i obsahem. Někdy je toho více, někdy méně. To letošní představení složené z celkem devatenácti choreografií tančících žáky tanečních škol, členy baletních souborů Národního divadla a divadla J.K.Tyla v Plzni a jedné choreografie německého tanečníka a choreografa Jochena Heckmanna však stálo za to. Jak jsem byl po loňském představení zděšen, tak jsem letos velice mile překvapen. Každá z choreografií měla aspoň něco do sebe. Každá byla originální a v každé bylo aspoň kousek dobrého kumštu. Je jasné, že téměř na všech těchto dílčích vyjma Vaculíkova „Piano concerto A dur“ tančného Natálií Turjanicovou a Romanem Šolcem (oba členové zmíněného baletního souboru divadla J.K.Tyla v Plzni) je co zlepšovat. Techniku studentů, choreografický slovník, dramaturgickou náplň, samotné taneční kroky, které nemusejí být složité, hlavně když budou nápadité a choreograficky funkční. O ostatních řemeslných nuancích tanečního umění ani nemluvě. Ze všech děl nejlépe obstály tyto choreografie:

Bouree Antonína Schneidera na hudbu Jethro Tull. Vtipné nápadité a svěží dílko, jenž je všem studentům jako dělané na tělo a navíc v nich určité místy trošičku podtrhne i jejich osobní charakter. A jak znám Antonína Schneidera, tak přesně věděl, kdo koho bude představovat. Ty budeš fiflenka, ty opozdilec, ty srandista... atd. (tančili studenti Tanečního centra Praha).

Jednoho dne v zimě Jiřího Dužího na hudbu Ireny Tokar-zové. Naprostá bomba. V momentě, kdy stavíte choreografii pro studenty taneční školy, máte tři možnosti. Buď uděláte srandu a nadsázku a nebude to velké drama ani srdce rvoucí příběh, ale „kousek“, který udělá radost jak vám, tak i dětem. Nebo postavíte dobrou choreografii odpovídající technickým možnostem studentů jednotlivých ročníků a nebo si vyberete nejlepší osobnosti posledního ročníku a postavíte na ně choreografii jako řemen. Pakliže si ale nejste moc jisti v choreografických kramflecích, musíte zákonitě volit ten první způsob a pakliže máte jen trochu fištrónu, tak se vám to povede. No, a to se přesně stalo v případě tohoto dílka. Zimní sporty v podání studentů Janáčkovy konzervatoře v Ostravě byly zkrátka k sežrání. Koulovačka, máchání obličeje ve sněhu, jízda na vleku,

sjezd i běh a nakonec společná jízda z kopce. Jiří Duží to vzal za správný konec a v moři všech Louskáčků, Don Qui-jotů, dramatických zápletek a nicneřkajících solí je právě tato choreografie stříbrnou perlou mezi fazolemi.

Piano concerto A dur Libora Vaculíka bylo vzorným zakončením první poloviny úterního představení. Vzorným proto, že nějak tak by to mělo vždycky vypadat. Duet Libora Vaculíka na hudbu Edvarda Griega je čistý, nápaditý, plastický ve svých tvarech a konečně i kvalitně interpretovaný svými tanečníky, o nichž jsem psal již na začátku.

Z výrazných tanečních osobností celého večera, ještě dříve než se dostaneme k Jochenu Heckmannovi bych rád jmenoval Ondřeje Novotného v choreografii „Vždy, když se zamiluji“, jíž je i sám autorem, Martina Svobodníka v choreografii „Sám“ od Vladimíry Kartouzové a konečně i tanečně výbornou krasavici Tanečního centra Lindu Schneiderovou.

Druhá polovina večera patřila německému choreografovi Jochenu Heckmannovi, který v Praze před svým samostatným večerem představil svoje dílo **A Break In The Glass Of Sky** přeložené jako Rozbité nebeské sklo. Tento duet dvou andělů za živého doprovodu klavíristky Christiny Weber byl zpočátku lákavý, jelikož J.Heckmann používá osobitý pohybový slovník. Pracuje s pohybem a tanečními vazbami jako s medem vylévaným ze sklenice. Jeho tanec je naprosto čistě vázaný, táhne se jako žvýkačka. Jednotlivé sekvence jsou naprosto pečlivě provázány způsobem, že máte pocit nepřetržitého pohybu bez jediné statické pózy.

Tento styl je zpočátku více než zajímavý, ale po chvíli

Ze semináře na MTT 1998

Foto: BoD

Další seminář na MTT 1998 pod vedením zahraničního lektora

Foto: BoD

si říkáte: Co bude dál? Co se z toho vyvine? A na konci, když zjistíte, že to bylo celé jedno a to samé, uvědomíte si, že ten Heckmann je sice pěkný kluk (zejména dámská část publika, u kluků nevím?!), ale že to zas nebylo kdoví co. Tento pocit se musí zákonitě dostavit, protože Heckmannův tanec je pořád to samé dokolečka. A než vše skončí, se cítíte jako člověk, co si pustil novou desku, která se mu oposlouchala dřív, než došla do konce. Škoda.

Looping aneb Láska na více způsobů

Středeční večer v programu letošního MTT patřil německému choreografovi Jochenu Heckmannovi a jeho taneční skupině Looping, jejíž název vyjadřuje (alespoň podle slov autorů programu) samotnou ideu celé skupiny: „Život se všemi rychlými zvraty, vrcholy i pády - to vše je transformováno do pohybu, přelévání energie v nekonečných křivkách... Jednoduše LOOPS - kličky, kruhy, záhyby, smyčky.“

Šéf skupiny Jochen Heckmann nebyl v Praze zdaleka poprvé. Jako hostující pedagog se zúčastnil již loňského ročníku MTT a to s velkým úspěchem. O to více bylo očekáváno jeho představení.

Večer s názvem **Čtyři dopisy zamilovaných** byl složen ze čtyř vzájemně na sebe navazujících choreografií, z nichž měla každá svůj podtext: „Láska, smyslnost, city a naděje.“

Představení začalo vynikajícím vstupem herce - recitátora Gregory Arcemana, který vás provázel svými verši celý večer a dokonalým způsobem vše doplňoval a komentoval. Gregory začíná psát verše, kousky vyznání na podlahu jeviště. Barbie, miluji Tě jak nejvíc můžu, Barbie, miluji Tě...

Od tohoto okamžiku jste vtaženi do samotného tanečního díla, které se však odvíjí ve stejném duchu jako předehlé představení v rámci tanečních škol. Zkrátka a dobře, i když je celý večer o těch nejkrásnějších pocitech na světě, nemůžete se zbavit dojmu, že smyslnost asi nevypadá stejně jako jemný cit a že když se dva milují, tak nedělají stejné pohyby jako při seznamování. Jednoduše řečeno pohybový slovník a zásobník nápadů Jochena Heckmanna byl alespoň na můj vkus a hodnotová měřítko příliš omezený a chudý. Ano - vidíte tančit krásné tanečnice. Chvilí se vám zamlouvá neotřelý taneční projev interpretů a možná, že vám něco řekne i charisma jednotlivých interpretů, ale v průběhu večera si začnete daleko více všimnout toho, že jedna z tanečnic má v pupíku ozdobný šperk, než toho, jak bravurně tančí. Z celého večera vás tak nejvíc strhne bezchybný výkon herce, bez něhož by dílo nestálo za řeč. Mění nálady, vcítuje se do atmosféry a svým osobitým projevem a momenty, kdy hledá správná slova např. pro seznámení s dívkou, je přímo bezchybný. Být holka, tak za ním jdu do zákulisí.

Dílno 98 - aneb Co je všechno možné i nemožné

Já nevím jak vy, ale mám pocit, že dnešní amatérská taneční scéna není tak špatná. Máme kvalitní soubory i zajímavé choreografy. Proto bych soudil, že to, co bude k vidění na festivalu právě z této sféry našeho českého tancování nebude špatné. Bohužel jsem byl nejen překvapen, ale navíc i neskutečně zklamán. Šest choreografií od šesti autorů mě naprosto ubilo a vzalo chuť chodit na amatérské soubory na hezky dlouhou dobu.

Variace na rokokové téma - to, že je Lenka Ottová choreografkou tvořící líbivá díla, jsem přijal celkem bez problému. Vždyť tancování má být svěží a krásné, zvláště když má Domino za své členy tak pěkná děvčata. Problémem však je tato choreografie. Rokoko muselo opravdu nemile zasáhnout citlivou duši této choreografky, protože její práce mi přišla jako pomsta tomuto vývojovému období světové kultury, kdy se místo sukní nosily stolní slánky. Nápad samozřejmě беру, ale samotný tanec už ne. Spíš mě překvapilo, že umělkyně, která je schopná vytvořit dílo jako je „Sen o svobodě“ dokáže postavit něco tak slabého.

Upřímně doufám, že až se Lenka Ottová zase někdy pustí do vtipkování na jevišti, že se do toho pořádně opře a diváci se budou smíchy popadat za břicho. Myslím si totiž, že je toho schopná a pakliže se pletu, tak se bohužel nedá nic dělat.

Vrtěči a točičky - o Josefu Prouzovi vím, že je tak trošku blázen. Ale také vím, jak je schopný choreograf, o čemž svědčí nejedno ocenění z republikových přehlídek. Toto dílo je ale tak dokonalým úletem, že mám skoro chuť o něm vůbec nemluvit jako o taneční choreografii. Prouzova točící se bláznivina se svými bizarními kostýmy se zcela určitě setká s jednoznačným přijetím a hurónským aplausem

v nějakém nočním erotickém podniku, ale z hlediska tance je to naprostá ptákovina. Takže kdybych byl v onom nočním podniku (mírně přio opilý), budu šít. Jako fanda tance jsem však měl sto chutí odejít.

V mlhách - Nedávno měla premiéru výtečná choreografie Petra Zusky téhož názvu, která patří k tomu nejlepšímu, co jsem kdy v životě viděl. Navíc v podání sólistek PKB Markéty Plzákové a Mariky Blahoutové byla opravdovým skvostem. To samé se bohužel nedá říct o Vaculíkově zpracování daného tématu. V podání tanečníků slovenské skupiny Bralen je tato choreografie nejen bez obsahu, ale navíc i bez jediné myšlenky, kterou dokázal tak skvostně sdělit právě Petr Zuska. Nejstručnějším hodnocením pro tohoto Vaculíkova Janáčka bude srovnání s Petrem Zuskou. V mlhách Libora Vaculíka je oproti Zuskově práci jako křemen vedle diamantu.

Under Time - bratislavská skupina Bralen má jednu velkou smůlu. Má špatné choreografie. Tento soubor má velmi dobré interprety. A to jak po stránce technické, tak i fyzické. Dobří kluci, pěkné holky. Ovšem to se ani zdaleka nedá říci o této choreografii Cristiny Petera.

Out - Lenka Dřimalová je vždy zárukou kvality. Její choreografie jsou zajímavé, provokující a technicky dobře zpracované jak po stránce dramaturgické, tak obsahové. „Out“ opět nezklamala a pakliže nevíte, co všechno se dá dělat se sítí vyrobené z gumy do kalhot, přijďte se příště podívat. Stojí to za to. Jediné, co je však i zde stejné s předchozími díly této choreografky, je otázka smrti. Já nevím, proč musí vždycky někdo zemřít. Jako kdyby byla právě smrt oním magnetem, jenž každého fascinovaně přitahuje. Kdo ví?! Asi bude.

Tres Canciones - Ten, kdo viděl „Sen o svobodě“ Lenky Ottové, musel při této choreografii jen tiše zoufat. Stejná hudba, ale jiný tanec. Samozřejmě, že horší. Prostě Bralen má na choreografie opravdu smůlu anebo je vedení tohoto souboru tak slepé, že tyto nedostatky nevidí, ale v tom případě je to nebetyčná hloupost. Tak či onak Bralen je skupinou kvalitních tanečníků a kdyby měl navíc i dobrý repertoár, tak si na jeho představení zajedu klidně i do Bratislavy.

Jevgenij Vrublevskij nepotřebuje diamanty

Závěrečná dvě představení MTT 98 patřila baletnímu souboru divadla v Ústí nad Labem. Souboru, který pod vedením uměleckého šéfa a choreografa Ondřeje Šotha udělal za dobu jeho šéfování výrazný skok kupředu. Tento před několika lety velmi průměrný soubor krajského divadla je v současné době naprosto rovnocenně srovnatelný např. s baletním souborem Národního divadla v Praze. Má své silné osobnosti, dobré sborové tanečníky a samozřejmě kvalitní vedení v osobě Ondřeje Šotha, jehož choreografie znamenají pro soubor obrovský krok vpřed a myslím si, že pakliže se bude tato skupina držet vytyčeného směru, tak se bude vždycky v Ústí nad Labem na co dívat. Na svém prvním festivalovém večeru nabídli ústeckí pražskému publiku dvě zcela odlišná díla. „Diamanty“ dánské choreografky Randi Patterson a „Requiem“ Giuseppe Verdiho od Ondřeje Šotha.

Diamanty jsou otázkou vkusu každého diváka. Tato postmoderní choreografie má za své motto diamant jako spoušť jednotlivých představ. Pět tanečníků zde rozehrává situace, v jejichž středu tkví diamant jako symbol krásy a bohatství. Jenže v podání Randi Patterson je v celé choreografii tak málo tanečního umění a divadelně pohybového umu, že nevíte, máte-li odejít, nebo čekat, až se konečně něco stane. Jednou jsem napsal, že k tancování potřebujete pouze dvě věci: tělo a duši.

Duši proto, aby jste mohli dát svému tanci obsah, vtisknout mu dramatické či estetické sdělení. Ale rozhodně budu vždy pochybovat nad účelností používání všemožných rekvizit na scéně jen pro pocit, že si o sobě řeknu, jak jsem moderní. Vysavač je jednou z nich. Až příště uvidím v programu jméno progresivní dánské choreografky Randi Patterson tak se nebudu těšit, pouze očekávat nejhorší a tajně doufat, že její další díla jsou snad lepší než „červené“ diamanty.

Requiem Ondřeje Šotha je rozhodně z jiného soudku. Dramatická choreografie plná obsahu a neuvěřitelného napětí, které již vyplývá ze samotného námětu díla - smrti. Celá Šothova choreografie nepostrádá nic, co by měla mít. Zajímavou choreografií, dobré sólové party, kvalitní provedení všech interpretů a samozřejmě skvostné obsazení hlavní role smrtí - ka v podání Jevgenije Vrublevského. Tato osobnost taneční scény je nejdominantnějším zjevem celé choreografie.

Představím-li si smrt, vidím ji jako osobu temnou. Studeně krutou, bezcitnou, záluďnou a vysmívající se. Osobu, která přesně ví, že jí nikdo nedokáže uniknout a že je jen otázkou času, kdy jí všichni přijdeme do náruče. Přesně taková je smrt v podání Jevgenije Vrublevského. Jakmile se ocitne na jevišti, tak si ho všimnete. Charismatický tanečník s výbornými fyzickými i technickými dispozicemi. Skvostný herec.

Kdyby se vám na Requiem nic nelíbilo, tak tohoto borce si rozhodně všimnete. Nicméně Šothovo Requiem je i tak výjimečnou choreografií, na níž si stojí za to do Ústí nad Labem zajet.

Janáček, Bizet, Ščedrin a Deep Forest

Poslední večer festivalu měl ústecký soubor přichystány dvě choreografie. První byla „Glagolská mše“ Libora Vaculíka a tou druhou „Carmen“ Ondřeje Šotha. Tito dva autoři se při vytváření společného večera nesešli poprvé. Pracovali spolu např. při vytváření představení Nahý jsem přišel na svět s díly „Moře plné slz“ Libora Vaculíka na hudbu Gustava Mahlera a již zmiňovaného „Requiem“ Ondřeje Šotha. Toto je jejich třetí vzájemná spolupráce a do budoucna se alespoň dle slov obou autorů můžeme těšit na další společný večer těchto choreografů, vytvořený pro soubor ústeckého divadla.

Glagolská mše je celá v režii Libora Vaculíka, který je také autorem libreta. Jak sám říká je jeho mše jakýmsi vyrovnáním se svými katastrofickými představami z dětství. Válka, smrt. Glagolská mše Libora Vaculíka je o smrti. O smrti, která

si opět (ostatně jak jinak) zase bere toho, kdo ji patří. A ani nářek matek nad mrtvými syny nemůže tuto skutečnost změnit. Ovšem toto dílo ani zdaleka nepatří a ani patřit nebude k Vaculíkovým nejlepším pracím. Ano, jeho Glagolská mše má svůj spád, dramatickost, silný podtext. Ovšem veškeré tyto klady jsou rozštěpovány neustále se opakující zápletkou - smrt a její oběť - a samozřejmě i opakujícími se choreografickými prostředky. Celé dílo tak vyznívá příliš slabě a osobně si myslím, že jsou k vidění lepší verze tohoto námětu, než je právě tato.

Stejně tak dopadá i Šothova **Carmen**. Autor zde použil vzácný mišmaš hudebních kousků od autorů George Bizeta, Rodina Ščedrina a skupiny Deep Forest. Zápletky Carmen je vždy stejná. A přidávat do tohoto baletního kusu nové postavy může být buď dramaticky funkční nebo naprosto zbytečné. V případě postavy *smrti* v Šothově verzi Carmen mám na mysli právě ten druhý případ. Nechápu, proč se mám zase dívat na koketérii všech postav se smrtí, které jsem si jak v Requiem, tak v Glagolské mši užil dost a dost. Zdá se mi, že té smrti je někdy až příliš a to je moc i na normálního člověka. Navíc Carmen je o svádění, vášni a emocích. Šoth zde právě smrt používá jako katalyzátor těchto pocitů a já si myslím, že naprosto zbytečně. Přitom se mohl právě na úkor této postavy daleko více věnovat samotné choreografii a jejím pohybovým fajnovek. Tak snad příště!

MTT 98 skončil. V minulých letech jsem trochu celé MTT nebral až tak vážně. Musím ale říci, že po tomto měsíci je všechno jinak. MTT ukazuje všem to nejlepší, co je k vidění na našich domácích tanečních scénách. Kritické názory na jednotlivá představení se mohou různit, ale základní klad zůstává stejný. Nikde jinde neuvidíte v jednotlivých večerech tak podrobný průřez naší domácí produkcí jako právě na MTT. A pakliže jste letošní ročník propásli, tak si ten příští rozhodně nenechte ujít. A nepsal-li jsem o představení Bratislavského divadla tance, tak to bylo z toho důvodu, že je to téma na samostatný článek. Takže o něm zase někdy příště.

Aleš Cigánek, napsáno 23. 1. 1998

ENTRÉE K Tanci

ENTRÉE K Tanci

Město Hradec Králové
Hradecká kulturní a vzdělávací společnost
Nezisková kulturní asociace Tanec Praha

III. Festival české a slovenské taneční tvorby **ENTRÉE K Tanci 1998** **Hradec Králové, Klicperovo divadlo 17. - 20. dubna 1998**

Pátek 17.4.1998
Hlavní scéna - 19⁰⁰ hodin
Slavnostní zahájení a 1. večer české tvorby

Sobota 18.4.1998
Hlavní scéna - 17⁰⁰ hodin
2. večer české tvorby

Beseda - 20⁰⁰ hodin
Petr Tyc: Pohyby a nehybnosti

Neděle 19.4.1998
Hlavní scéna - 20⁰⁰ hodin
Večer slovenské tvorby

Beseda - 17⁰⁰ hodin
Soubory zájmové činnosti

Pondělí 20.4.1998
Hlavní scéna - 19⁰⁰ hodin
BALLET ACTUEL - Francie

V programech se představí díla českých a slovenských choreografů a souborů jako jsou:

Monika Rebcová, Petr Tyc, Barbora Látalová, Šárka Vrašťáková,
DOMINO, AKORDY, **C-DANCE**, BT STUDIO, STODOLA,
KONZERVATOŘ J.JEŽKA, DUNCAN CENTRE atd.

V průběhu festivalu se uskuteční i semináře vedené zahraničními lektory.

Bližší informace poskytne: Hradecká kulturní a vzdělávací společnost, tř. ČSA 300, 500 01 Hradec Králové
tel.: 049-5513966

Předprodej vstupenek: Informační centrum Hradec Králové, Gočárova tř. 1225, 500 02 Hradec Králové
tel./fax: 049-34021, E-mail: infocentrum@serverhk.czcom.cz

Povídáme si o Bratislavskom divadle tanca

Bibiánu Mikleovou jsem doposud znal pouze z tanečních sálů a proto jsem se těšil na setkání s ní v její nové roli - manažerky Bratislavského divadla tanca. Je to příjemná mladá dáma atraktivního zevnějšku a na své místo se nepochybně velmi hodí. Jánovi Ďurovčíkovi tímto vzkazuji, že je nejen výborný choreograf, ale že si umí vybrat i správné lidi na správná místa.

S Bibiánou jsme si povídali v zákulisí Laterny Magiky:

• *Když někdo přijde a vůbec nezná vaše taneční divadlo, co byste dotyčnému o BDT řekla?*

„Začala bych tím, že je to první profesionální taneční divadlo na Slovensku a že ho reprezentuje jeden velmi talentovaný a šikovný mladý choreograf Ján Ďurovčík. To ostatní už musí každý posoudit sám po shlédnutí naší práce.“

• *BDT má za sebou dvě velké choreografie. Co bude dál?*

„Chtěli bychom výhledově nastudovat repertoár, který kdysi tančil Ďurovčíkův soubor Torzo. Jako nejbližší cíl bychom chtěli sehnat nějakého zahraničního choreografa, který by pro nás postavil choreografii.“

• *Váš soubor je vlastně mezinárodní, tančí u vás také tanečníci z České republiky.*

„Ano, je to Dan Záboj a Martin Vraný, Hanka Pauknerová a Leoňa Kvasnicová.“

• *To jsou vybraní tanečníci z „ustavujícího“ konkursu do BDT. Bylo u tohoto konkursu víc českých zájemců?*

„Bylo jich víc. Do BDT byla přijatá i Linda Schneiderová, ale z vážných zdravotních důvodů nakonec odešla.“

• *Vystoupení na MTT 98 v Laterně Magice je váš první zahraniční zájezd?*

„Ano.“

• *Jsou ve výhledu další zájezdy?*

„Chystáme na jaro velké slovenské turné a potom bychom chtěli podobné turné uspořádat i v České republice. Čekáme na nabídky ze zahraničí, máme něco rozpracované, ale nechci zatím zveřejňovat konkrétní údaje.“

• *Jak složité je založit na Slovensku první profesionální taneční divadlo?*

„Není složité divadlo založit, založit můžeme cokoliv, ale je velmi složité takové divadlo provozovat, udržet ho. Já jsem nebyla při úplném zrodě BDT, na post manažerky jsem nastoupila asi po třech měsících. Ale z pozice manažerky vidím do všech věcí, o kterých možná tanečníci ani netuší a musím říci, že je udržení divadla velmi složitou věcí. Jsme závislí na sponzorech, na tom, komu se vyplatí do nás investovat, abychom mu formou reklamy mohli vrátit zpět náklady, které do nás vložil.“

Je velmi důležité umět sponzory přesvědčit, že právě ta věc, kterou děláme, je ta správná a že právě do nás je třeba investovat. Problém je v tom, že dnes je v Bratislavě hodně souborů jakéhokoli druhu, sportovců a všichni hledají sponzory... Je to nelehká situace.“

• *Ve srovnání s ostatními profesemi - mají u vás tanečníci dost vysoké platy, užívají se?*

„Myslím si, že platy našich tanečníků jsou dost slušné, zeptejte se tanečníků, jestli jsou spokojení. Asi kdyby nebyli po stránce finanční i umělecké spokojeni, v klidu by odešli, protože jsou to tak dobří tanečníci... Mají všude dveře dokořán. I když otázka na plat - peníze nemusí znamenat všechno, protože když práce samotná člověka nenaplní...“

• *Jsou to vynikající tanečníci a tedy nepochybně silné individuality. Jak to vypadá s individualitami, když mají vytvořit kolektiv?*

„Trochu jsme se tohoto obávali, ale určitě jsme to zvládli. I když říká se, že každý umělec má svoji manýru. Ale pokud někdo chce pracovat v týmu, je nutné, aby se do jisté míry přizpůsobil. Samo-

zřejmě, že každý si svoji osobnost nějakým způsobem prosazuje, ale určitě to souboru nedělá problémy. A zvládá to dobře i Ján, který je velmi otevřený, upřímný člověk, nemá žádné zábrany říci někomu něco na rovinu, nebo něco tajit.

Jsme v souboru k sobě otevření, ale týmové práci to rozhodně prospívá.“

• *Málokdo si asi umí přesně představit, co znamená ve skutečnosti život profesionálního tanečníka, neboli jeho pracovní dobu.*

„Naši tanečníci trénují maximálně osm hodin, mají dva technické tréninky denně, trénují pět dní v týdnu. Někdy může být i jeden technický trénink, záleží podle náročnosti repertoáru. Pracovní čas se posouvá podle potřeby, třeba od středy do neděle.“

Ale staráme se o tanečnický i z jiné stránky - zabezpečujeme jim pravidelně jednou týdně saunu a masáže, aby si i zrelaxovali.“

• *Co životospráva vašich tanečníků, tedy spíše tanečnic? Asi dbají na váhu, na to, aby vypadaly...*

„No když je tak pozoruji, myslím, že tuto otázku neřeší. Jsou to mladí lidé a jejich organizmus vydá hodně energie. Se „štíhlou linií“ rozhodně problém nemají, od té doby co tanečníci nastoupili do BDT, spíš na váze mírně ubyli. A to si pozor na to, co sní, určitě nedávají. A my je nepřevažujeme každý den, jestli neztloustli (srdečný smích Bibiány na chvílku přerušil náš rozhovor). Oni poznají své tělo, a ví, co si mohou dovolit.“

• *Vás pamatují jako výbornou taneční lektorku. Jak se teď v roli manažerky udržujete v taneční formě? Je to asi práce dost náročná na čas.*

„Když jsem nastoupila na toto místo, musela jsem tanec trochu omezit. Pracuji jako pedagog s různými soubory v Nitře i v Bratislavě a také ještě aktivně tancuji v muzikálu. Je to náročné, zůstává mi jen pár hodin týdně, abych na sobě mohla pracovat. Záleží na tom, jestli máme zájezdy. Tanec mi velmi chybí, přestože je všude okolo mne.“

Pokusím se udržovat ve formě společnými tréninky s našimi tanečnickými.“

• *Co byste chtěla sama dodat ohledně existence BDT?*

„Chtěla bych, aby se BDT dostalo do povědomí po celém světě. Je to velká snaha nás všech, kteří jsme na úspěchu BDT zainteresovaní. Všichni jsme vložili celé svoje Já do této práce. Pevně věřím, že to přinese výsledky a že nebudeme nuceni kvůli finančním problémům práci ukončit, abych na sobě mohla pracovat. Záleží na tom, jestli máme zájezdy. Tanec mi velmi chybí, přestože je všude okolo mne.“

Je moje velké přání, aby všichni sponzoři a lidé, fandící umění, pomohli BDT.“

• *Pokud se nějaký vynikající tanečník rozhodne s vámi tančit, existuje možnost se k vám dostat? Děláte doplňující konkursy do souboru?*

„Tanečníci BDT mají smlouvu na jeden rok, na jednu sezónu. Pokud bude mít choreograf snahu nějak si potom soubor upravit podle svých představ, vyhlásí konkurs. Závisí na financích - jaký rozpočet budeme mít.“

• *Kdo je generální sponzor BDT?*

„EuroTel Bratislava.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Řekli po představení Bratislavského divadla tanca

Na vystoupení Bratislavského divadla tanca na scéně Laterny Magiky 10. ledna v rámci MTT 98 byla zvědavá nejen výprava naší redakce, ale i spousta kolegů z branže, tanečníků, pedagogů, nebo „normálních“ kulturních diváků. Není divu, že Laterna Magika se svými 405 místy (údaj z pokladny) nestačila náporu tancechtivých diváků.

Skladba publika byla jak stvořená pro moji anketní otázku a protože vystoupení tvořily dvě samostatné choreografie rozdělené přestávkou, využil jsem „čas na kávu“ a vydal se s diktafonem za diváky. Pro přesnost opakuji, že v první polovině představení uvedlo BDT choreografii Jána Ďurovčíka „Svatby“ na hudbu Igora Stravinského.

• Jaké jsou vaše bezprostřední dojmy z první poloviny představení?

Miloš Šindelář, fotograf: „BDT se mi líbí, ale těžko něco můžu hodnotit po taneční stránce. Já dokonce když fotím, v podstatě vůbec nevím, o čem to je. Jsem totiž tak soustředěný na kompozici záběru, na světla, na to, abych necvakl do pauzy a na další věci...“

Josef Prouza, ředitel odboru propagace a public relations a.s. Sazka, choreograf souboru Impuls: „Tanečně mě to příjemně překvapilo,

protože co bych mohl říci proti své kamarádce „Kvaše“, aneb Leoně Kvasnicové, která ve Svatbách tančila výborně. Překvapila mě, v životě bych si nepředstavoval, že ji někdy uvidím, jak tancuje na Stravinského. Začínala jako disko tanečnice a k dnešnímu dni to je myslím dost správný vývoj. Choreograficky mi to nepřipadalo příliš objevné, ale je to možná tím, že jsem viděl Stravinského v podání největších velikánů - Maurice Béjarta, Jiřího Kyliána, Mats Ecka, Marty Graham a dalších. Proto jsou kritéria hodnocení u mně v tomto případě dost vysoká.“

Radka Slavíková: „Líbilo se mi to, je to ohromně dynamické představení.“

Pavel Šmok, choreograf: „Líbí se mi.“

Ivanka Kubíková, vedoucí taneční katedry HAMU: „Jsou „nadupaní“, tryská z toho energie, nadšení a je to krásné.“

Marcela Benoniová, taneční pedagog: „Líbilo se mi to, zdálo se mi to snad mírně agresivní... Choreograf se snaží „naplnit“ Stravinského hudbu a to absolutně.“

Jaroslav Slavický, ředitel Taneční konzervatoře Praha: „Bylo to sugestivní, pěkné, nepochybně to strhlo diváky.“

Vladimír Klos, dlouholetý sólista baletu ve Stuttgartu, Německo: „Líbí se mi to to moc, je to hezká energie, která se na jevišti uvolňuje a tryská z lidí.“

Petr Tyc, tanečník, choreograf: „Moje bezprostřední dojmy jsou velmi špatné, protože to, co jsem viděl, považuji za kýč.“

Po druhé polovině představení (choreografie Jána Ďurovčíka Pták Ohnivák na hudbu Stravinského) jsem pokračoval v anketě:

Lenka Ottová, vedoucí a choreografka souboru Domino Praha: „Super, hlavně druhá choreografie.

K první choreografii bych možná měla nějaké výhrady, ale Pták Ohnivák byl bezkonkurenční - silný zážitek.“

Dáša Matoušová: „Líbilo se mi to.“

Richard Mach: „Vystoupení se mi líbilo, i když první část byla na mě až moc depresivní... Ale celkově se mi to dost líbilo.“

Jitka Vašutová: „Moc se mi to líbilo, cítila jsem z toho energii, radost, pocit, že jim o něco jde a to je mi sympatické.“

Blanka Burianová: „Ztotožňuji se s názorem paní Vašutové.“

Lenka z Plzně (pozn. autora ankety: Lenku znám osobně a proto respektuji její přání zůstat v anonymitě): „Jsem z toho trochu rozpačitá, mohu říci, že se mi víc líbilo na včerejším představení MTT Ostraváci.“

Jana Morháčová: „Velmi pekné, páčilo sa nám to, ale my to poznáme z Bratislavy. Ani sme nerátaly, že nás to tak znova překvapí.“

Dana Paseková, taneční kritička a publicistka: „První polovinu беру absolutně. Nádherná dynamická choreografie - celý Ďurovčík. A dovede dynamiku i elán dostat do lidí, tlumočit obsah přes forbinu. Má dobré tanečníky a má osobitý a výmluvný slovník.“

Druhá polovina byla zmatečná, neujasnili si asi sám dost dobře, co chce říci.

Ale v každém případě si myslím, že Ďurovčík je jeden z našich největších choreografických talentů, (tedy... zapomeneme-li na rozdělení státu).“

Robert Meško, ředitel Bratislavského divadla tanca: „Pražská premiéra se nepochybně podařila,

především díky tomu, že bylo vynikající publikum. Dalším kladným faktorem bylo velké jeviště, větší než na které jsme byli zvyklí. Tím pádem se tanečníci mohli více roztancovat, pracovat s prostorem. Určitě to prospělo celému dílu.“

Lubor Šplíchal: „S určitými výhradami to bylo hezké.“

Poznámka autora: Tato divácká anketa byla skutečně naprosto bezprostřední a zpovídání neměli ani okamžiček na rozmyšlenou. Všem zpovídaným - a to i těm, kteří mně neodpověděli - se omlouvám za malé vyrušení. Děkuji také předem za shovívavost při dalších a dalších anketách, které hodláme provádět při akcích, považovaných námi z jakéhokoliv důvodu za zajímavé.

-mn-

① Bibiána Mikleová před vystoupením BDT v pražské Laterně Magice - Foto: BoD

② + ③ Ze zkoušky BDT v pražské Laterně Magice - Foto: BoD

Đurovčik triumfoval na Mezinárodním týdnu tance

Do nepříliš výrazného průběhu jedenáctého ročníku Mezinárodního týdne tance zasáhlo jako blesk z čistého nebe vystoupení Bratislavského divadla tanca, které 10. ledna představilo dvě práce svého uměleckého šéfa Jána Ďurovčika - Svatby a Pták Ohnivák.

Ján Ďurovčik není pražskému publiku neznámý. Se Státní operou Praha spolupracoval na inscenacích Turek v Itálii a Faust a Markétka. Festivalové vystoupení bylo však jeho prvním ryze tanečním představením v Praze. Zvědavost a dobré reference nalákaly do hlediště Laterny Magiky více diváků, než vůbec bylo míst.

První část večera vyplnilo osobité zpracování baletu Igora Stravinského Svatby. V Ďurovčikově verzi je svatební rituál posunut do roviny erotické, smyslné - z postav číší jejich životnost, přirozenost. Ženich a nevěsta v bílých kostýmech se loučí se svobodou v rituálním sepětí s přáteli, oděnými v černých kostýmech. Vše se odehrává ve strhujícím tempu, choreografie je přesycena nápaditostí. Komponování sboru a jeho vazba na hlavní postavy, dobře čitelná a promyšlená dramaturgická linka - to vše velmi často postrádám u moderních scénických tanečních produkcí, to vše je u Ďurovčika až fascinující samozřejmostí.

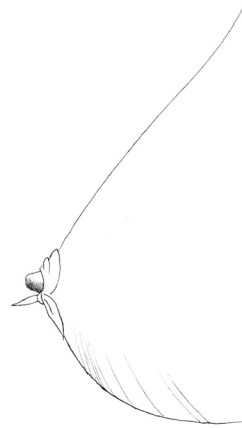
Opravdovou lahůdkou byla však především druhá část - Pták Ohnivák. Ze Stravinského hudby jsou zde vybrány jen některé fragmenty, rámuje původní balet, a části jsou tančeny na ticho. Vše začíná jakýmsi strnulým obrazem zapadlé vísky (možná někde na Sibiři v Rusku, ale dost možná i na slovenském venkově), kde obyvatelé neznají nic jiného než práci, aby měli co do úst. Jsou přízemní, zemití, nikoliv však špatní, pouze omezení svou neznalostí, zakletí do svého omezeného světa. Jejich životní filozofie je země, hlína, brambory, které loupe jedna z postav. Vodka, aby bylo co pít, a brambory, aby bylo co jíst. Jejich hlavním symbolem jsou holínky, jejichž tíha je vždy táhne k zemi jako prokletí v pohádkově začarovaném království. Proto tanečníci často své těžiště přibližují co nejvíce zemi, proto dupou, aby si dodali sebevědomí. Do této omezené vesnice přichází synek z města, idealista, snad snílek, hlavně však svobodný člověk, pták, který chce létat - chcete-li Pták Ohnivák (třebaže zde v bílém kostýmu), který přichází zlomit prokletí království. Jeho tanec je protikladem vesničanů - je světlý, krásný a létá. Oproti vesničanům se snaží odpoutat od země, choreograficky u něj dominují skokové prvky. Pak nastává první konfrontace a Syn dostává od Otce - vesničana políček. Vesnice mu demonstrativně předvede, v čem je její síla - v holínkách, jejichž životní filozofie. V království vesnice však je také ta, kterou Syn miluje. Avšak i ona je v zakletí holínek. Jako v pohádkách zde postupně vysvobozuje láska, již ale dlouho vzdoruje holínkový kult. Syn musí překonat i nástrahy. Místo čaroděje Kostěje jsou zde duše vesničanů, realita, která se skrývá za suverenitou v holínkách. Jde totiž o duše bez duše, o prázdné bílé stíny, které mají černou páskou přelepená ústa. Musí mlčet, vlastně spíše neumějí mluvit. Komunikují svým „tělesným dole“ a po Dívce, která miluje Syna - odpadlíka, naturalisticky plívou. Tyto duše se snaží uvrhnout do podobného vězení mlčení i postavu dívky, do vězení, které je krásně symbolizováno mříží v podobě kolmých průsečíků úzkých světelných kuželů. Láska však vítězí. Dívka se nechá Synem přesvědčit a sundá si holínky - konečně je volná, opatrně zkouší dělat první krůčky bez těžkých bot, opouští přízemnost a začíná létat. Tento úkaz jako zjevení Panny Marie osloví i zbylé vesničany. Jejich holínková filozofie se zhroutila, našli nový, krásnější ideál. Pouze otec není schopen přijmout tuto změnu. Znovu tančí svůj zemitý holínkový tanec, je ale už sám. Ostatní září, přes svou vnějškovou ošklivost začínají být krásní a proměňují se v ptáky, chtějí létat...

Spíše než jako Pták Ohnivák na mě působí toto téma jako Maeterlinckův Modrý pták - symbol štěstí, které spočívá v poznání. Holínky jako symbol zde fungují podobně jako durrenmatovské žluté boty. Zatímco však žluté boty zahltní vesnici jako mor a vyberou si i oběť, holínková epidemie je nakonec vyléčena.

Stravinského kompozice je hodně impresionistická, Ďurovčik ji ale skvěle využívá pro vyjádření drásavě expresionistické a animálně naturalistické. Postavy jeho baletu na jevišti žijí a hluboce oslovují. Bylo by ale nespravedlivé toto vše přičítat jen choreografovi, který, třebaže v programu nepřiznává, se může hrdě pyšnit i označením „pan dramaturg“. Svůj obrovský vklad mají také interpreti - skvělí tanečníci Bratislavského divadla tanca. Nejenže jsou všichni skvěle disponovaní, ale mají též obrovské výrazové schopnosti a především všichni jsou osobnostmi.

Vystoupení Bratislavského divadla tanca se postaralo o první velký zážitek nového roku a ukázalo, jak krásný může být taneční expresionismus a naturalismus, když se jej chopí umělec formátu Jána Ďurovčika.

Roman Vašek

Kresba: Jan Steklík

V příštím čísle přineseme

- ☞ Povídání s členy TD Bralen z Bratislavy
- ☞ Rozhovor s ředitelem Východočeského divadla Pardubice Gustavem Skálou
- ☞ Zprávu o představení Tanečního divadla Heleny Machové v Pardubicích
- ☞ Co vědí návštěvníci divadelního festivalu v Turnově o scénickém tanci atd.

Vášnivě odpoledne aneb Morálitka z pytlíku

Jednoho pozdního odpoledne jsem čekal doma na svou manželku, jejíž plat tvoří většinu našeho rodinného rozpočtu, až se vrátí z práce. Umyl jsem nádobí, vyluxoval a ponořil se do úvah o smyslu života. K vaření večere jsem zvolil téma „Quo vadis, moderní umění?“.

Při přípravě gulášové polévky z pytlíku mne jako mladého intelektuála napadlo podívat se do slovníku, co to vlastně umění znamená. Jelikož vlastníme pouze anglický výkladový slovník, nezbylo než nalistovat správnou stranu a vyhledat heslo **art**. To, co jsem tam našel, mne poněkud zarazilo, protože podle renomovaného Longmana umění je definováno jako **hmotné či nehmotné vyjádření čehosi krásného**. Něco na tom nesesedělo... V tu chvíli se vrátila má vyčerpaná žena a já vše pustil z hlavy, neboť jsem musel běžet zachránit manželčiny silonky před radostnými nájezdy našeho psa. Když jsem se pak vrátil k otevřené knize, došlo mi to. Snad to dojde i těm početným „umělcům“, kteří si pomocí svých knih, obrazů, choreografií či performancí řeší své účty s okolním světem a léčí si své mindráky... (tato poněkud plamená úvaha byla přerušena vroucí gulášovou polévkou, která právě opouštěla hrnek).

Libor Tampier

Nelze dvakrát vstoupit do stejné řeky

Hodně se mluvilo o chystané premiéře baletu Národního divadla Romeo a Julie. K novému nastudování se totiž podobně jako před více jak čtvrtstoletím sešly přední české osobnosti. Tým režiséra Petra Weigla a scénografa Josefa Svobody tentokrát doplnil choreograf Libor Vaculík, výtvarník kostýmů Josef Jelínek a dirigent Libor Pešek. Snaha o navázání na veleúspěšnou předchozí inscenaci je zjevná po všech stránkách, a třebaže Petr Weigl tvrdí, že „nešlo o znovurekonstrukci minulého představení“, právě v režii a dramaturgii je styčných bodů nejvíce. Podobně jako u většiny jiných „návrátů“ však i zde platí známý citát o tom, že nelze dvakrát vstoupit do stejné řeky.

Petr Weigl, podobně jako v inscenaci z roku 1971, přistoupil k dílu velmi radikálně, balet hodně proškrtal; značné jsou dramaturgické úpravy v hudbě, opět se netančí na špičkách. Podobně jako v minulé inscenaci se přidává prolog v hrobce, vypouští se scéna Julie - děvčátko, výstup Romea, Merkucia a Benvolia před příchodem na ples (ve zkrácené a značně upravené podobě je začleněn jinak), škrtá se první scéna druhého dějství Veronské náměstí I. Tam, kde se neškrtají celé obrazy, se často alespoň významně zestručňují v místech, které režisér pokládá za méně významná. Svatba Romea a Julie je tak ochuzena o moment netrpělivosti obou milenců, Lorenzo bez okolků předá Julii skleničku s uspávacím prostředkem, kterou má náhodou hned při ruce (jako by Julii už očekával), zkrácením utrpěla scéna, ve které se Paris uchází o Julii; Juliino dilema před požitím tajemné látky se odehraje během několika vteřin. Není přece jen škoda zbavit se krásné scény nerozhodnosti, pro kterou je navíc geniální vystižení v původní Prokofjevově hudbě? Některá místa naopak režisér rozšiřuje: Vysvětluje průnik Romea a Merkucia na ples Kapuletů prostřednictvím převleku, který získají poté, co svedou jednu z přízrůvkyní Kapuletových a opijí její páže. Jinak je koncipovaná také scéna v Juliině ložnici, kam přivádí Chůva Romea a kde je znázorněna i přímá konfrontace Julie s mrtvým tělem bratrance Tybalta. Vzhledem k dominantnímu zestručnění baletu jako celku je až neúnosně velké rozšíření závěrečné scény v hrobce, ve které jsou nekrofilní prvky z původního libreta ještě umocněny. Romeo totiž nejdříve tančí s domněle mrtvým Juliiným tělem, avšak v tanci (a to dosti „akrobatickým“) pokračuje i poté, co pozře jed. Nevěrohodně tak vyznívá následné energické probuzení Julie (to už se nemohla probrat o několik vteřin dříve, když s ní Romeo tak vehementně „lomcoval“?).

V inscenaci se opakují zajímavé režijní nápady z roku 1971. Ve finále umírající Romeo ještě vidí probouzející se Julii a tančí s ní. Identické jsou detaily jako např. objevení domněle mrtvé Julie Chůvou, její následné zhroucení a gesto příchodí Kapuletové. Podobně jako fungoval Romeův náhrdelník se znakem Monteků, působí nyní znak na košili: stejně jej Julie objeví při balkónovém duetu, stejně jej Romeo odhodí v hrobce.

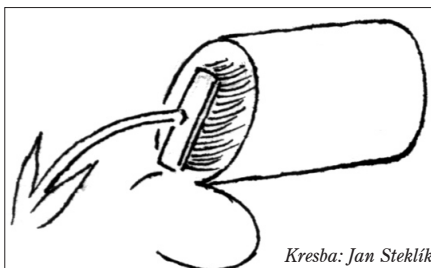
V dramaturgické koncepci místy postrádám zřejmější motivaci. Nepřehledná je pro mě scéna na plese, nepřiliš přesvědčivá je také iniciace první roztržky mezi příznivci Monteků a Kapuletů v úvodu baletu a trochu nepřírozená mi připadá přidaná scéna, ve které Julie uvidí mrtvé Tybaltovo tělo. O závěrečné scéně, která je svou vykonstruovaností trochu postavená na hlavu, jsem psal výše.

K silnějším momentům inscenace patří naturalistický souboj Romea s Tybaltem, který končí skutálením obou po schodech. Je otázkou, jestli je tento efekt natolik silný, aby se vyplatilo pro něj hazardovat se zdravím představitelů obou rolí. V témže obraze režisér vyškrtl, v jiných verzích baletu většinou zbytečně, úmrtí svjení se Merkucia a Tybalta.

Ruku v ruce s libretistickými úpravami jdou i různé změny v hudební dramaturgii. Hudba je místy proškrtaná, zpřeházená, uměle propojovaná. U mnoha baletů by se tento postup dal i podporovat (především u některých kompozic romantických a postromantických baletů), ale není přece jen Prokofjevova hudba svým způsobem geniální? Není Romeo a Julie právě tím šťastným příkladem, ve kterém už sama hudba velice silně vykresluje některé situace, nálady, emoce? Daní za úpravy v hudební dramaturgii je někdy rozpor mezi tím, co se děje na jevišti, a tím, co alespoň abstraktně vyjadřuje hudba. Například pro psychiku Julie důležitý moment, když vidí v přidané scéně odnášet mrtvé tělo Tybalta, není v hudbě jakkoliv akcentován.

V inscenaci je patrný jakýsi pokus o rámování, jednak rámování příběhu jako celku (scéna v hrobce v prologu a ve finále), i rámování menších úseků. Alespoň tak na mě působilo zařazení předehry k druhé části inscenace, pro kterou byla převzata hudba ze závěru druhého dějství původního baletu (po zavraždění Merkucia a Tybalta od úderů tympanů). Určitě by šlo o zajímavý nápad, kdyby byl realizován důsledněji. V tomto případě by stačilo dodržet původní rozvržení do dějství a po skončení druhého aktu udělat přestávku, jak se ostatně zpravidla dělá.

K posunu došlo také trochu v charakteristice a významu postav. Dosti zmatečný byl výklad hlavních postav Romea, Julie a Merkucia. Obtížně je čitelný věk těchto hrdinů. Julie je jen stěží čtrnácti-, respektive šestnáctiletou dívkou. Základní charakterizační scéna Julie - děvčátko je vyškrtána. V původním baletu má však stěžejní význam a je vlastně počátečním bodem oblouku od nezkoušeného dítěte k ženě, jež se musí vypořádat s tragickými okamžiky svého života. Julii nedokáže přesvědčivě choreograficky charakterizovat ani křehké držení paží. Konečně samy představitelky (měl jsem možnost vidět Zuzanu Parmovou a Terezu Podařilovou) nejsou svým naturelem (přes nespornou snahu hereckou) věrohodnými nezletilými dívkami. Věkový problém je také ve druhém obsazení,

Kresba: Jan Steklík

**Sponzorem tohoto čísla
Tanečních rozhledů
je společnost
VaDS, spol. s r.o.**

Stanislav Fečo (Romeo)
a Zuzana Parmová (Julie)
duet V HROBCE

Foto: Oldřich Pernica

v němž Merkucio (Jiří Pokorný), jenž by měl být starším přítelem nezkušeného (vlastně ještě chlapce) Romea (Mário Radačovský), vyhlíží podstatně mladší než titulní hrdina. Vztah těchto tří postav se pro mě zkomplikoval také čtením určitých homosexuálních rysů u postavy Merkucia, a to především ve druhém obsazení. Tomuto výkladu přispívá první setkání Romea s Merkuciem, při kterém se přátelsky poplácávají, což je vzápětí ironizováno Tybaltovou gardou s nápadným erotickým podtextem. Nasvědčuje tomu i plesová scéna, kam Romeo přivádí Merkucia v bohatém ženském převlečení jako svou společnici. Merkucio pak na plesu v ženském převleku koketuje s jedním z příznivců Kapuletových, kterého si nejdříve odvádí ze scény jako žena a posléze po odstranění převleku i coby muž. Pokud šlo skutečně o režisérův záměr charakterizovat Merkucia jako homosexuála, pak jde skutečně o originální a snad i zajímavý nápad. Obávám se však, že při takovémto výkladu by se hodně oslabilo hlavní téma celého baletu, totiž čistá láska Romea a Julie.

Většina postav, které nepatří do hlavní čtyřky Romeo - Julie - Merkucio - Tybalt, je v inscenaci dosti upozaděna. Zbytečná je postava Rosalindy a nebýt scény, ve které Benvolio pomáhá svým přátelům dostat se na ples, by byla zcela opomenutelná i tato role. Postava Parida jako boháče je dokreslena scénou, ve které povrchně rozhazuje peníze služebnictvu. Vinou barevné uniformity Jelínkových kostýmů jsou některé postavy (Rosalinda, Benvolio, Kapulet, Kapuletová) mezi sborem těžko rozpoznatelné.

Choreografie Libora Vaculíka nese známky určité svázanosti s dramaturgickým výkladem i limitování scénografií. Některé prvky musel stavět přímo na stupně schodů a vypořádat se s celkovým vertikálním členěním scény. Slovník, který v Romeovi používá, má slabší místa. Balkónové scéně chybí lehkost, „duet“ v Juliině ložnici postrádá větší citovost (svůj díl zde má i nepříliš šťastně přidaná hudba), nepřesvědčivě vyznívá Juliin nářek poté, co uvidí mrtvého Tybalta. Sborové scény se snaží být podobné jako u Kúry přirozené a nesvázané klasickým rukopisem. V tomto srovnání však choreografie není tak nápaditá.

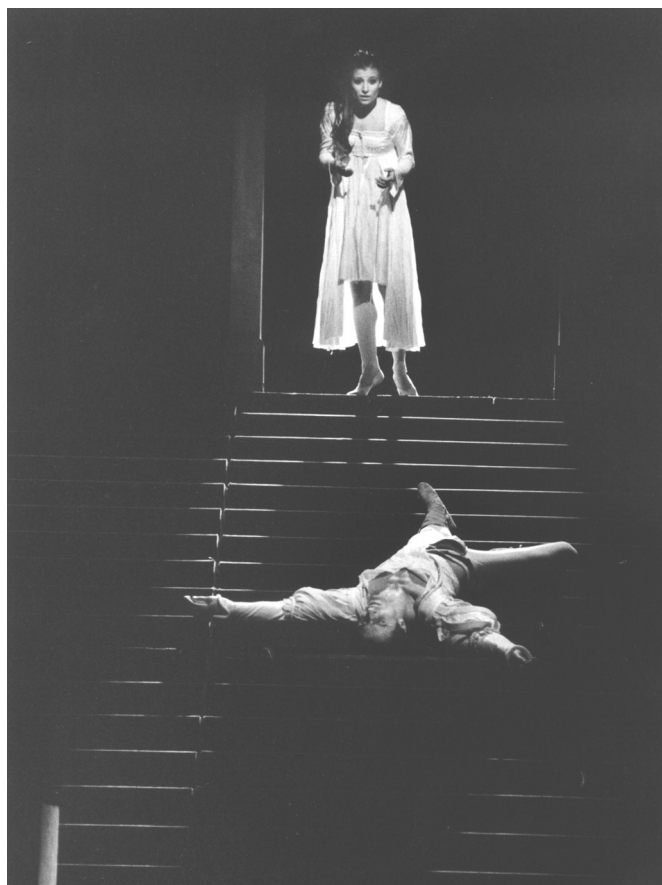
Scéně Josefa Svobody dominují schody přes celé jeviště, se kterými se dá frontálně pohybovat. Jde tak o jakýsi protiklad ke scéně z roku 1971, kde naopak dominoval jednoduchý vzdušný prostor s arkádami, event. s úzkým schodištěm nebo sloupky. Pomocí schodů se dají vytvořit vertikálně tři plošiny. Dominantní schody občas doplňují náznakové oblouky, ve druhé části červený bílý závěs a v hrobce katafalk. Scénografie působí impozantně, ale ne vždy je funkční. Její mohutnost nekoresponduje s některými intimnějšími scénami. Prostředí balkónové scény připomíná spíše náměstí. Podstatným úskalím scénografie je však především nerespektování dispozic hlediště Národního divadla. To, co se odehrává na prostřední nebo horní plošině vidí diváci na 2. galerii jen jako stíny, na 1. galerii vidí alespoň nohy, avšak navíc mohou sledovat práci pomocného jevištního personálu.

Inscenace Romeo a Julie se vyznačuje i spoluprací s významnými krajany ze zahraničí. K hudebnímu nastudování byl přizván Libor Pešek, který měl nelehký úkol rehabilitovat dojem z výkonů orchestru Národního divadla při baletních představeních. Nepovedl se mu sice zázrak jako Jiřímu Koutovi u Růžového kavalíra, dovedl však orchestr k solidnímu, třebaže ne zcela bezchybnému výkonu (problémy s dechy byly při premiéře především ve druhé polovině představení, ne vždy se dařily nástupy).

Ze zahraničí byli angažováni také představitelé Romea (v případě Radačovského též Merkucia). Bývalý sólista baletu ND a dnes sólista Ruského baletu v Petrohradě Stanislav Fečo nezapřel svou lásku k ortodoxně klasickému baletu a do choreografického slovníku Libora Vaculíka se asi necítil ideálně. Z jeho pojetí role byl patrný trochu i „ruský patos“. Naopak podobnost vaculíkovského a kiliánovského choreografického stylu byla znát u Mária Radačovského z Nizozemského tanečního divadla 1, jehož pojetí Romea a především pak Merkucia bylo velice intenzivní, pulzující životem. Jako Merkucio je Radačovský ideální představitel. Petr Weigl stavěl své práce vždy na výjimečných interpretačních osobnostech. Ideální ansámbl, podobný tomu z roku 1971, však tentokrát neměl. Je ale třeba ocenit přípravu a snahu o maximální výrazové vyjádření představitelky Julie Zuzany Parmové a Terezy Podařilové. Ve svém životě byl Jan Kadlec, pro kterého je Tybalt ideální rolí; Petr Zuska je v této konkurenci poněkud nevýrazný. Trochu nešťastné je obsazení Jiřího Pokorného do úlohy Merkucia. Kvůli jeho křehkosti bych si jej dokázal představit spíše jako Benvolia, možná i jako Romea. Pokus navázat na úspěch inscenace z roku 1971, která musela být stažena po choreografově zákazu dalšího uvádění, ve mně zanechal rozpolcené pocity. Je sice třeba ocenit odvahu inscenátorů originálně vyložit balet, obávám se však, že tato snaha vyšla naprázdno.

V roce 1971 v deníku Práce popsala V. Petříková tehdejší reakce publika slovy: „(...) mladé dívky, nešťastné na místech k stání, houfně omdlévají rozrušením“. U nové premiéry se něco takového asi stát nemůže. Díky překomplikovanosti a obtížné čitelnosti některých scén a postav se totiž vytrácí to hlavní: silný tragický emocionální zážitek, katarze.

Roman Vašek

Mário Radačovský (Romeo) a Tereza Podařilová
scéna VHROBCE

Foto: Oldřich Pernica

Kritika byla psána na základě shlédnutých předpremiér 19. a 21. prosince 1997 a premiéry 18. ledna 1998.

Serenáda - Nuages - Ples kadetů

Po zkoušce programu studentů Taneční konzervatoře Praha ve Státní opeře 17. ledna si pro Taneční rozhledy našel čas ředitel této školy pan Jaroslav Slavický a řekl nám o chystaném tanečním koncertu několik bližších informací:

„Čajkovského Serenádu naše škola uváděla v roce 1995 v nastudování dlouholeté sólistky New York City Ballet paní Victorie Simon, která je velkou propagátorkou Balanchinova díla. Letos je to tedy obnovená premiéra už s další generací našich žáků. Tento kus je nepochybně výjimečný a to jak svoji hodnotou choreografickou, tak i hudební. Je to balet sice bezdějový, ale náročný svoji obsahovou stránkou, hlubokým filozofickým obsahem. Má-li tento balet vyznít ve své komplexnosti a kráse je zapotřebí dodat choreografii její filozofický rozměr. To je pro žáky složitý úkol, protože to znamená vnímat hudbu a pohyb v plné komplexnosti a jít na jakousi další vyšší úroveň chápání uměleckého díla a jeho vyjádření.

Naše škola připravuje taneční koncerty právě proto, abychom žáky vedli k tomu, aby chápali, že pohyb a technika, které se učí nejsou samoúčelné. Vždy slouží k vyjádření - budťo konkrétního děje, tak jak tomu je v Plese kadetů, Louskáčkovi a dalších kusech, které uvádíme. Tam studenti vytváří určité postavy a musí pohyb podřídit vyjádření charakteru ztvárňovaných postav. U Balanchinova zpracování Čajkovského Serenády se jedná o další stupeň - o vyjádření obsahu hudby. Pro studenty je to složitější, protože se jedná o abstrakci.

Uchopit charakter postavy také není lehké, ale je to přece jen konkrétnější úkol.

Kyliánovo zpracování Debussyho Nuages je vynikající choreografie, pocházející z roku 1976, tanec nesoucí plně originalitu Kyliánova choreografického rukopisu.

Je štěstím pro žáky naší školy, že se mohou setkávat s díly, které jsou vlastně na nejvyšší možné umělecké úrovni, ať už mám na mysli Kyliánovo Nuages, nebo Balanchinovu Serenádu. Ples kadetů jsme uváděli poprvé v roce 1993, potom v roce 1997 v rámci absolventského představení. Je to titul, který mají žáci

rádi, protože v něm v podstatě zpodobňují sami sebe a diváky vždy pobaví, protože přináší na jeviště tolik potřebný humor. Rozhodli jsme se pro jeho opětné uvedení v choreografii Ivo Váni Psoty tím spíše, že letos uplyne 50 let od doby, kdy jej Ivo Váša Psota v Brně nastudoval a uvedl.

Myslím si, že je třeba ctít tradici a zveřejňovat díla těch, kteří ve své době posouvali vývoj ve svém oboru o krůček dál a to Psota určitě byl. I když pravdou je, že Ples kadetů nebyl právě tímto stěžejním dílem. Ale nezapomeňme, že Ivo Váša Psota uvedl v roce 1938 jako první balet Prokofjeva „Romeo a Julie“, což je počín, kterým se dostal do dějin světového baletu. Řada odborníků vzpomíná na jeho zpracování Slovanských tanců, které i podle vzpomínek lidí, s kterými se setkávám, musely být ve své době něčím zcela výjimečným. Podobně Král Ječmínek na hudbu Karla Horkého a další kusy - to byly inscenace, kterými posouval Ivo Váša Psota vývoj tanečního umění po druhé světové válce a před ní, podobně jako Machov v Praze. Škoda, že se díla těchto dvou velikánů československého tanečního umění nedochovala. Jedině Psotův Ples kadetů, kterým chceme autora vzpomenout. A jsme rádi, že pozvání naší školy přijali sólisté prvního uvedení, ti kteří s Psotou spolupracovali. Samozřejmě ne všichni se mohou dnešního večera zúčastnit, ale jsme rádi, že zde budeme moci pozdravit například paní Jiřinu Šlezingerovou, paní Věru Wágnerovou, bude tady paní Zora Erbanová - Doskočilová...

Je třeba jít dál a dál, ale zároveň ctít tradici, která je východiskem.

Dramaturgie večera Taneční konzervatoře Praha je nepochybně objevná, zejména tím, že uvádíme Čajkovského Serenádu v Balanchinově choreografii. Pokud jsem informován, toto dílo na východ od našich hranic neuvádí vůbec nikdo. Autorská práva jsou střežena Balanchin Trusem a my jsme získali vzácnou příležitost toto dílo uvést. Právě tak je poprvé dnes v naší republice uvedena choreografie Jiřího Kyliána Nuages. A myslím, že Ples kadetů stojí za to vidět a nikoho „neurazí“.

zpracoval -mn-

S Birgit Keil a Vladimírem Klosem o Nuages

Díku tomu, že jsem byl přítomen na poslední zkoušce choreografie Jiřího Kyliána Nuages (hudba C. Debussy) měl jsem možnost seznámit se s Birgit Keil a s Vladimírem Klosem, kteří tuto choreografii se studenty Taneční konzervatoře Praha nastudovali.

Birgit Keil znají v Německu všichni obdivovatelé tanečního umění. Je to dlouholetá sólistka Stuttgartského baletu, v současné době je ředitelkou na vysoké škole v Mannheimu a vede také Nadaci pro mladé tanečnický ve Stuttgartu.

Vladimír Klos je dlouholetý sólista Stuttgartského baletu, je další z dlouhé řady slavných absolventů Taneční konzervatoře Praha. Birgit Keil je jeho životní partnerkou. Na první otázku mi odpověděl Birgit Keil:

• *Pražská Taneční konzervatoř pro vás jistě není nový pojem...?*

„Ne, to ne, znám tuto školu dlouho, protože zde studoval můj muž Vladimír Klos. Především pak řada výborných studentů z pražské Taneční konzervatoře navštěvovala mé kurzy v rámci mezinárodní letní akademie v Kölnu. Musím říci, že jsem vždy nadšená z práce a představení této školy.“

• *Proč je to právě choreografie Nuages, na které pracujete se studenty a jakým způsobem jste našli čas na práci na tomto tanci?*

(odpovídá Vladimír Klos)

„Duet Nuages vznikl v roce 1976 pro primabalerínu Stuttgartského baletu Birgit Keil a sólistu Jonase Kage. Vedoucí letní taneční akademie v Kölnu si jednou přál, abychom nacvičili tuto choreografii se studenty a protože je to náš dobrý přítel, tento malý taneční dárek jsme mu věnovali. Loni v létě byli studenti z Prahy v Kölnu a my jsme tuto Kyliánovu choreografii s nimi nacvičili. Na práci jsme se studenty pokračovali při naší návštěvě Taneční konzervatoře Praha na podzim, kdy jsme zde byli společně s moji paní Birgit Keil a studenty z mannheimské vysoké taneční školy na pracovní návštěvě.

Minulý týden jsem přijel do Prahy ještě jednou Nuages „vyčistit“ a dnes se přijela na tuto choreografii podívat i má paní.“

• *Co byste řekl na adresu interpretů Zuzany Zahradníkové a Lukáše Slavického?*

„Jsou vynikající. Moje paní má ve Stuttgartu taneční nadaci pro mladé tanečnický a Zuzana Zahradníková a Lukáš Slavický z pražské Taneční konzervatoře účinkovali v listopadu na velkém gala představení této nadace. Byl to pro ně velký úspěch i velká zkušenost. Nyní 28. února dostane Birgit Keil německou Taneční cenu - při té příležitosti bude v Essenu velké představení a moje paní zve opět tyto nadané studenty tancovat i na tento večer. Opět předvedou Nuages.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Řekli po představení

Taneční konzervatoř Praha ve Státní opeře Praha 17. ledna 1998
V první polovině představení byla uvedena díla: P.I.Čajkovskij - Serenáda (choreografie George Balanchin) a C.Debussy - Nuages (chor. Jiří Kylián). V druhé polovině J.Strauss ml. Ples kadetů (chor. Ivo Váňa Psota). Během přestávky jsem se vydal na lov se svým diktafonem s otázkou na první úplně bezprostřední dojmy. Odpovědi jsou nepřipravené, plně autentické:

Karel Lukšík, bývalý baletní mistr z Národního divadla: „Jsem velmi dojatý, je to krásné - ti tanečníci jsou tak dobře vypracovaní, jsem z toho úplně překvapený, nebo dojatý, nevím jak bych to přesně řekl. Pár, co tančil Kyliánovo Nuages - to je pohádka jak pracovali, byla to práce už ne studentů, ale profesionálů. Taneční konzervatoř jde velice dopředu.“

Marcel (chtěl zůstat v anonymitě): „Já jsem poprvé na baletu! To byl první balet, který jsem kdy viděl a líbí se mi.“

Jan Hartmann, choreograf: Skvělé - tuto Balanchinovu choreografii miluji. Kyliánovu choreografii Nuages jsem dnes viděl poprvé, je výborná...“

Magda Jiráková: „Je to bezprostřední, jde z toho mladistvý elán.“

Po skončeném představení jsem se zeptal znovu:

Prof. Drahoslava Ptáčníková: Byl to zcela profesionální projev, bezprostřední, snad téměř dokonalý. Možná, že moje odpověď se vám nemusí zdát úplně objektivní, protože pracuji na Taneční konzervatoři, ale protože na představeních Taneční konzervatoře „dělám zvuk“ a mám možnost pozorovat, jak studenti rostou, dnes jsem opravdu spokojená. Mám z našich dětí radost, co dokážou. Kdybyste věděl, jak je to těžká profese...“

paní Kyliánová, matka Jiřího Kyliána: „Nerada kritizuji, ale mohu říci jen to nejlepší. Dělalí vše výborně a myslím, že pokud by tu byl můj syn, že by to moc pochválil. Bohužel nemohl přijet.“

Poznámka autora: Všem děkuji za odpověď a omlouvám se za vyrušení.

-mn-

Z vystoupení Taneční konzervatoře Praha
Choreografie.....: Jiří Kylián - NUAGES
Tančí: Zuzana Zahradníková
Lukáš Slavický
Foto.....: BoD

Birgit Keil a Vladimír Klos vysvětlují
studentům čeho se mají vyvarovat a co jak
má v choreografii NUAGES Jiřího Kyliána
vypadat
Foto.....: BoD

Víte o tom?

- ☞ Jste z východních Čech, zejména z okolí Pardubic? A máte už program na první jarní den, sobotu 21. března? Jestli ne, můžete navštívit Východočeské divadlo v Pardubicích, kde v 19⁰⁰ začíná představení studentů Taneční konzervatoře Praha, o kterém se rozepisujeme v tomto čísle Tanečních rozhledů. Název představení: „Ples kadetů“.
- ☞ Pozor, upřesnění termínu! Regionální kolo dětské celostátní přehlídky ve scénickém tanci pro jihovýchodní Moravu se koná 28. března ve Zlíně.
- ☞ Na květen se chystají regionální předkola celostátní přehlídky scénického tance „Tanec, tanec... 98“. Bližší informace podá ústřední koordinátor celé akce Iva Švarcová, ARTAMA Praha, Křesomyslova 7, P.O. BOX 2, 140 16 Praha 4 - Nusle., tel.: 02-61215684 až 7, fax 02-61215688.
- ☞ ZUŠ npor. Eliáše 344, Pardubice 530 09, tel 040-43870 pořádá další taneční seminář 28. března 1998. Místo konání: sál tan. oboru ZUŠ - ZŠ Dubina. Cena semináře 40,-Kč. Lektori: klasický tanec Eva Malátová, moderní tanec Adriana Poláčková. Seminář je určen především pro pedagogy TO a žáky II. stupně ZUŠ. Bližší informace a přihlášky na výše zmíněné adrese.
- ☞ **Pozor!!!** Bezirksjugendring Niederbayern, Aidenbacher Str. 16, 94474 Vilshofen, Deutschland hledá amatéry, skupiny, mezi 14 a 27 lety aktivní v oborech hudba, tanec, pohyby, divadlo, klaunství, akrobacie apod. pro kulturní vystoupení v Dolním Bavorsku 23. a 24. května 1998 v Dingolfingu. Pořadatel nabízí zdarma možnost přenocování, k dispozici je jeviště, osvětlení, technické vybavení atd. Pokud máte zájem, volejte 0049-8541-1310. Fax.: 0049-0541-3249. E-mail.: Bez-Ndby@cuem.org. Můžete též psát na výše uvedenou adresu.
- ☞ TŠ Victoria Brno, Špitálka 6, 602 00 Brno, tel.: 05-45162090 až 91, fax.: 05-45162092, záznamník 05-41218950 pořádá ve svých prostorách pro milovníky jazzového, muzikálového a moderního tance víkendové semináře s Davidem Strnadem, pedagogem TD Bralen Bratislava. Seminář č. 1 se koná v sobotu 7. března. Druhý seminář se koná v sobotu 21. března 1998 (uzávěrka přihlášek 18.3.). Školné 350,-Kč na osobu. Bližší informace i o dalších připravovaných akcích na výše uvedené adrese.
- ☞ Dne 2.4. se bude konat v koncertním sále Kongresového centra Praha v 19³⁰ „Galakonzert laureátů“ Soutěžní přehlídky tanečních umělců ČR a SR, která se konala v prosinci 1997 v Brně.
- ☞ „Společnost tance při Taneční konzervatoři Praha“ pořádá dne 26.4.1998 na scéně Laterny Magiky v Praze „Večer lidového, charakterního a moderního tance“, na kterém vystoupí žáci TKP.

Interwiev s Kateřinou Lédlovou

Vždycky mě zajímají osudy jednotlivých tanečnicků a tanečnic (takové to - kdo jsme a odkud a kam jdeme -) a proto jsem využil možnosti, která se naskytla ve Státní opeře a před představením Taneční konzervatoře Praha jsem se svými zvědavými otázkami přišel za Kateřinou Lédlovou, žákyní osmého ročníku této školy:

• *Jaké byly vaše taneční začátky?*

„Začínala jsem s moderní gymnastikou. Sousedka z chaty nám poradila abych přešla na balet a protože říkali i lidé z „moderní gymnastiky“, že bych se na balet hodila, šla jsem v páté třídě dělat přijímací zkoušky na konzervatoř. Dneska jsem v posledním ročníku.“

• *Co po skončení školy?*

„Uvidí se. Zkusím nějaké konkursy, jsou možnosti jít třeba někam do ciziny, nebo se zkusit dostat do Národního divadla a různě...“

• *Troufla byste si opustit baletní prkna a tancovat kupříkladu v muzikálu?*

„Myslím, že ano. Na škole máme modernu, lidový tanec, prostě všeho. A protože stejně je všude potřeba klasická technika, troufla bych si určitě.“

• *Fandí rodiče vašemu tancování?*

„Chtěl bych tancovala, to určitě. Taky vidí, jak se osm let dřu, od rána do večera ve škole...“

• *Máte nějaký koníček mimo tanec?*

„Možná pobyt na naší chaloupce za Prahou, kde si odpočinu od všeho, můžu se projet na kole, v létě si zaplavat.“

• *Máte čas si zajít na nějaké představení?*

„Teď teda rozhodně nestíhám. Jsem ráda, když v osm přijdu domů, padnu, a ještě se podívám na nějakou maturitní otázku.“

• *Říkala jste, že byste případně šla „do světa“. Jak jste na tom s cizími jazyky?*

„Na škole se učíme angličtinu a francouzštinu, anglicky bych se domluvila.“

• *Kolik je u vás na škole ve třídě studentů, nemám o tom vůbec představu.*

„Nás je deset holek a tři kluci. Kluci dostávají zabrat (smích).“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Pozdrav Taneční konzervatoři Praha

Po studentském představení ve Státní opeře Praha 17. ledna jsem jako vždy několik dní počkal, aby mi vychladla hlava, neb nerad píši v afektu (dnes je 27. ledna) a s malým odstupem usedám, abych vyjádřil své dojmy.

Nicméně - ještě dodnes jsem se nevyrovnal se silným emotivním zážitkem, který mi poskytlo představení Taneční konzervatoře Praha. Kdykoliv zavřu oči, jsem zpět ve Státní opeře, jde hudba, tančí se. Troufám si označit toto představení jako zážitek roku. Počítáno od loňského dubna, kdy mě podobně oslovily tanečnice Pražského komorního baletu s provedením Janáčka V mlhách - chor. Petr Zuska (asi proto, že jsem některé části tohoto klavírního cyklu hrál na konzervatoři za dob mých studií).

Shodou okolností i hudbu Čajkovského a Debussyho mám dost dobře „naposlouchanou“ a proto jsem byl u vytržení při provedení Serenády i Nuages.

U choreografie Ivo Váni Psoty Ples kadetů (J. Strauss ml.) jsem se nechával získávat každou minutou - oceňuji smysl autora pro humor.

Nadchla mě stavba večera, výběr a řazení choreografií, kapitolou samou pro sebe jsou taneční dovednosti studentů Taneční konzervatoře Praha.

Namísto sáhodlouhých rozborů, které vždy budou pokulhávat za tím, co bylo předvedeno, volám dodatečně: „Bravo!!!“

-mn-

Poslední retro Moniky Rebcové

Divadlo Komedie se po tři předvánoční dny zaplnilo všemi fandý tanečního umění. Měla zde totiž svá představení jedna z našich nejlepších choreografek Monika Rebcová. Tanečnice, choreografka a výborná pedagožka. Umělkyně, která si svou prací vydobyla přední postavení mezi našimi tanečními umělci. Její práce však nikdy nedosáhly takového rozměru jako právě toto poslední představení, které bych bez nadsázky zařadil k tomu nejlepšímu, co jsem mohl v uplynulém roce vidět.

Poslední retro je pohledem zpět. Pohledem do duše, vzpomínek, zážitků. Do věcí a situací, které nám zůstaly v paměti navždy. Monika Rebcová tu vedle tance pracuje i s videoprojekcí, která je nedílnou součástí celého večera a společně se světelnými efekty a scénickými kouzly vytváří dokonalé dílo, které i když je celé bez přestávky, tak ani na okamžik neztrácí nic ze svého obrovského vnitřního náboje a obsahového sdělení. A o čem tedy **Poslední retro** Moniky Rebcové bylo?

Sedíte v hledišti a najednou Vás někdo vezme za ruku a provede krajinou, která je vám více než známá. Každý ji vidíme a cítíme jinak. V mnoha věcech jsou si však naše pohledy velice podobné, protože tou krajinou jsou naše životy.

Rozjede se videokamera a Vy vidíte lesní cestu a čtyři postavy v černých kabátech, slyšíte klapot promítačky a jste najednou vtaženi nejen na onu cestu, ale i do celé atmosféry. Víte, že venku před divadlem je hrozná zima, ale tady je všechno jinak a pakliže chcete, můžete být najednou někde úplně jinde. V říši vzpomínek. Začíná **Poslední retro** Moniky Rebcové.

Celé představení bylo složeno z několika komponentů. Vynikající hudby, dokonale náladově zvládnutých sedmi filmečků, pěti originálních choreografií, projekce diapositivů a samozřejmě zajímavé scény, která sloužila i jako promítací plátno.

A už jsou tady, shazují pláště a pod nimi... andělská těla. Přiletěli *andělé* z *New Yorku*. Chytí Vás za ruce a Vy letíte s nimi. Vznosou se a parastické pásy kolem boků rázem plní svůj účel. Krásné holky, krásní andělé. Ať žije New York.

Vy jste však na *Garden Party*. Vidíte mladou dívku jak prochází mezi všemi a hledá očima ty druhé dvě oči... Nakonec je najde, ale to, co chce, se nestane. („A já tu pusť přece tolik chtěla.“)

Konec pásky. Jsme v *Motelu* na hranici s časem? Na hranici svých citů. Přicházejí dva páry. Dívky se začínají sprchovat a kluci se dívají. Nejdřív jedna, potom druhá. A Vy se díváte s nimi. A pak? Co pak! No přece vzhůru do vzájemného objevování. Někomu to jde a někomu zkrátka ne a ne. A Vy se jenom usmějete a uvědomíte si, že Vám se to stalo taky, ale zaplať pánbůh, že to máte za sebou. A oni se hladí, libají, dotýkají. A Vy jdete dál. Vejdete do *starého domu*. Jako pavouk se uhnědíte v rohu na stropě a sledujete dívku jak otvírá vchodové dveře. Jde nahoru a dál další dveře a další dveře. První patro, druhé, třetí a konečně ho našla. Leží tam nemocný na kovové posteli. Baví se spolu, ale není to šťastný rozhovor i Vy cítíte tu neznámou sílu. Proč se usmívají tak studeně? Stop - smyčka se vrací na začátek. Otevírá vchodové dveře, jde nahoru a dál, dveře a další dveře. První patro, druhé, třetí a ... postel je prázdná!

Vylezete z koutu u stropu, otevřete okno a změníte se v ptáka, aby jste se mohli vznést k oblakům nebo vylétnout na nejbližší střechu a podívat se, co se to děje v tamtom okně. Dvě dívky sedí naproti sobě. Díváte se na ně a jedna se usmívá a druhá pláče. Chvilku je pozorujete a ... ano, to znám, vždyť přesně to se stává tak často. Ale proč? Trápí ji něco, o čem ta druhá neví. Vnímají se vůbec? Co se děje? Raději se vznesete, aby jste letěli dál, ale v tom si všimnete,

že o pět pater níže leží na zemi ten, kterého jste ještě před chvílí viděli na kovové posteli. Tak proto ty chladné úsměvy a nakonec ta prázdná postel. Jako *poslední retro* si představíte, co se asi stalo.

Zní hudba, kterou si pustíte jenom ve chvílích, kdy Vám je moc dobře. Ve chvíli jako je tato. Přicházejí. Ona a on. Začínají se milovat. Pohledy, doteky, něžnosti, polibky, objetí. Existují jen jeden pro druhého. Jsou spolu v ohni milování a Vy jste tichým svědkem té nejkrásnější hry na světě. Padáte spolu s nimi do nekonečného vesmíru a vznášíte se v prostoru, kde je každému z nás nádherně.

Ale najednou je tu někdo třetí a rozděluje je. Bere si toho, kdo jí patří. Smrt si chvíli nevybírá. Poslední doteky milovaných rtů, dlaní, poslední objetí. Rozdělení na vrcholu štěstí osudem nejkrutějším - smrtí, která bude vždy *nezvaný host*.

Je Vám do breku. Sedíte přikrčení a tiše sledujete žal dívky, která ztratila toho, kdo jí byl nejcennějším na světě. Osud se naplnil. Něco skončilo a něco začíná. Nejvyšší čas odejít, vždyť ona už je také pryč.

Goodbye baby.

Jdete ulicí. Přistříhli Vám křídla, vzali představy, nakopli city. Připadáte si jako pes uprostřed průtrže mračen. Máte chuť zalézt do nejbližšího baru a nechat si nalít pořádného panáka. Vejdete, objednáte si a najednou začnou hrát. Někdo křikne: „*Tohle by se ti líbilo...?*“ Salsa. Ohnivý rytmus, výbušná atmosféra a všichni to pořádně rozjedou. Trubky hrají, světla svítí a lidi tančí jako o život. Smích, zábava, prostě nádherně.

Nádherně?? ... Vždyť teď jste viděli spoustu věcí. Štěstí i žal, lásku i zklamání. A hlavně jste viděli smrt. A to přece není důvod k veselí. Ach bože, co Vy jste za tu krátkou dobu viděli.

A pak se zamyslete, spočítáte si, že dvě a dvě jsou čtyři. Že po špatných věcech přijdou zase ty dobré. Že po lásce přijde další láska. A smrt je jenom nutnou a neodmyslitelnou součástí našich životů, která ať chceme, či ne, tu bude vždy s námi a tak je to i nejlepší.

Sedíte v hledišti pražského divadla Komedie a máte pocit jako by Vám před očima během devadesáti minut proběhl celý jeden lidský život. Máte strašně silný pocit, že to, co jste právě viděli, je Vám vlastní. A najednou začnete tleskat. A tleskáte jako blázen, protože všechno, co jste právě viděli, mohlo být i o Vás. Tleskáte, protože Vás někdo vzal za srdce a za duši a pakliže jste chtěli, tak Vám dal i kousek sebe. A to je přece to nejdůležitější.

Poslední retro je výbornou prací své choreografky a režisérky. Každý si v něm určitě najdete to svoje. Tu svoji chvíli, která Vás osloví a zaujme. Ať už to bude nápaditá hra se světly, zajímavá videokompozice, choreografické a scénické nápady, zvláště ten se sprchou, nebo nádherné milování a tanec smrti, který zatančil graciózním způsobem Petr Zuska v alteraci s neméně výborným tanečníkem Janem Kodetem. Všichni, kteří se podíleli na tomto představení zkrátka odvedli kus dobré práce. A i když se Vám možná zdálo, že mohlo být všeho, zvláště pak tance, trochu víc, věřte, že tam všeho bylo tak akorát. Přidávat do tohoto repera další tancování, či měnit jakkoli choreografii by byla dle mého názoru věčná škoda, protože takové jaké to je, je to nejlepší. Všem, kteří toto představení propásli, ho mohu vřele doporučit a zároveň doufám, že se zase někdy bude hrát.

Aleš Cigánek

napsáno v lednu 1998

představení Moniky Rebcové proběhla v pražském divadle Komedie ve dnech: 29. a 30.11. a 11.12.1997

Obsah

Ať žijí nehrající kapitáni!	3
Mezinárodní týden tance 98 očima Taneč- ních rozhledů	4
Ohlédnutí za MTT 98	5
Povídáme si o Bratislavskom divadle tanca 10	
Řekli po představení Bratislavského diva- dla tanca	11
Đurovčik triumfoval na Mezinárodním týdnu tance	12
V příštím čísle přineseme	12
Vášnivě odpoledne aneb Morálka z pytlí- ku	12
Nelze dvakrát vstoupit do stejné řeky ...	13
Serenáda - Nuages - Ples kadetů	15
S Birgit Keil a Vladimírem Klosem o Nua- ges	15
Řekli po představení	16
Víte o tom?	16
Interview s Kateřinou Lédlovou	16
Pozdrav Taneční konzervatoři Praha	17
Poslední retro Moniky Rebcové	17
!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!	18
!!! POZOR - SOUTĚŽ !!!	18

TANEČNÍ ROZHLEDY

Vydavatel: Bohumír Džubej - BoD

Redakce:

šéfredaktor - Miroslav Němec

Adresa redakce:

Miroslav Němec, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí
nad Orlicí, tel.: (0465)525087, 524352

Adresa vydavatele:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131,
P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.:
(0465)524352, mobil: 0602 416 913,
E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Ročně vychází 11 čísel

Cena výtisku 25,-Kč

Cena výtisku při předplatném 20,-Kč

Celoroční předplatné 220,-Kč

Objednávky, předplatné a inzerce:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131,
P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.:
(0465)524352, mobil: 0602 416 913,
E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Za původnost a správnost příspěvků odpovídá
autor (platí i pro inzerci).

Redakce *TANEČNÍCH ROZHLEDŮ* se nemusí
vždy ztotožňovat se všemi zveřejněnými názory
a příspěvky. Ty příspěvky, u kterých chybí pod-
pis a adresa (abychom se eventuálně mohli s
písařem spojit), uveřejněny nebudou.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Přetisk informací jen se svolením redakce.

Tisk:

Tiskárna GRANTIS, Smetanova 510, 562 01
Ústí nad Orlicí, tel./fax: (0465)525741

Podávání novinových zásilek povoleno ČP,
s.p. - OZ Východní Čechy č.j.: P/2-5759/97
ze dne 22.8.1997

ISSN 1211-8494, MK ČR 7779

© Bohumír Džubej - BoD

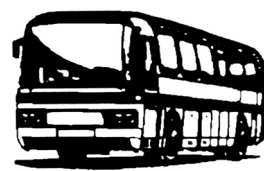
svatební oznámení, barevné prospekty ...

TISKÁRNA GRANTIS

Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.+Fax: (0465)525741

TISKOVINY
V KRÁTKÝCH
TERMÍNECH
dopisní papíry,
hospodářské tiskopisy,
reklamní letáky,
vizitky, brožury, knihy,

NA DOVOLENOU I ZÁJEZDY VŠEHO DRUHU
U NÁS DOMA I PO CELEM SVĚTĚ
S AUTOBUSOVOU DOPRAVOU
LUBOMÍR ZÁRECKÝ
Pod lesem 253, 562 01 Ústí nad Orlicí
Tel.: (0465)523974

!!! POZOR - SOUTĚŽ !!!

Chcete získat předplatné *TANEČNÍCH ROZHLEDŮ* zdarma?

Máte jedinečnou příležitost!

Každý, kdo získá 3 nové předplatitele, dostane zpět své předplatné
za tolik čísel, kolik si jich v průměru noví předplatitelé objednají.

Např. 1. předplatitel si objedná náš časopis od dubna (t.j. 8 čísel)
a další dva od února (t.j. 10 čísel).

Výpočet je tedy: $((1 \cdot 8) + (2 \cdot 10)) / 3 = 9,3$ zaokrouhleně 9.

Získáte tedy zpět předplatné za 9 čísel. Můžete se také
spojit 4 a o úsporu se podělit. V tomto případě získáte
při celoročním předplatném náš časopis za **15,-Kč** za výtisk!!!

NO NESTOJÍ TO ZA TO?

!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!

Nabízíme Vám velmi výhodné předplatitelské slevy.

Cena jednoho výtisku zakoupeného v běžném prodeji
je 25,-Kč.

Při celoročním předplatném ušetříte na jednom výtisku
5,-Kč a ušetříte tak peníze za více než dvě čísla!!!

Cena jednoho předplaceného výtisku je pouze 20,-Kč!

Stačí čitelně vyplnit objednávací lístek a zaslat jej na
adresu vydavatele.

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA - NEVYSTŘIHUJTE - KOPÍRUJTE

Objednávám předplatné časopisu *TANEČNÍ ROZHLEDY*
od nejbližšího možného čísla za cenu 20,-Kč za číslo.

Příjmení a jméno předplatitele : _____

Ulice a číslo popisné..... : _____

PSČ a město..... : _____

Předplatné uhradím : ☐ složenkou
☐ fakturou

Datum a podpis (razítko) : _____

PPP SOUTĚŽ * ZAŠKRTNĚTE CO SE HODÍ *** SOUTĚŽ PPP**

☐ Zasílám v jedné obálce 3 objednávky nových předplatitelů. Moje adresa je:

☐ Jsme 4 noví předplatitelé a objednávky posíláme hromadně v jedné obálce.

dodávají
VÝPOČETNÍ TECHNIKU
KANCELÁŘSKOU TECHNIKU
TELEKOMUNIKAČNÍ TECHNIKU

znamenají
ŠPIČKOVÉ PŘÍSTROJE
SPOLEHLIVÝ A PRUŽNÝ SERVIS
VÝHRADNĚ KVALITNÍ KOMPONENTY
NÁROČNÉ PŘEDPRODEJNÍ ZKOUŠKY KAŽDÉHO KUSU

VT DATA s.r.o.	VYSOKÉ MÝTO	Fügnerova 4/I, 566 01, tel. (0468) 223 24, fax (0468) 218 61
	PRAHA	U skládky 3, 190 00, tel. (02) 828 510, 684 86 75, fax (02) 828 455
	BRNO	El. Voračické 32, 616 00, tel. (05) 412 130 68, fax (05) 412 130 68
	BRATISLAVA	Drieňova 34, 821 02, tel. (004217) 238 440, fax (004217) 238 440
	PIEŠŤANY	Palárikova 5, 921 01, tel. (00421838) 254 71, fax (00421838) 254 71

v y p i s u j e
p ř i j í m a c í z k o u š k y
p r o š k o l n í r o k 1 9 9 8 / 9 9

„Taneční centrum Praha - konzervatoř, o.p.s.“ je osmiletá taneční konzervatoř - střední a vyšší odborná škola pro velmi pohybově talentované žáky s dobrým prospěchem, kteří chtějí profesionálně studovat tanec a současně získat kvalitní středoškolské vzdělání. Vzdělávací koncepce školy vychází z nového - eklektického pojetí konzervatorního a současně gymnaziálního studia s humanitním zaměřením. Zkoušky jsou určeny pro žáky všech škol v České republice, kteří nyní chodí do 5. třídy základních škol.

Doplňkové - rozdílové zkoušky jsou určeny pro vyjímečně talentované žáky 6. - 9. tříd ZŠ, víceletých gymnázií nebo 1. - 3. ročníků tanečních konzervatoří.

TCP provozuje studentský umělecký soubor složený z konzervatorních studentů vyšších ročníků a je zaměřen na intenzivní studium choreografií, získání umělecké praxe v oboru a další VŠ studium nebo zahraniční stáže.

Uchazeči o studium zašlou na adresu nebo fax TCP přihlášku, ve které uvedou: jméno, rodné číslo, adresu, telefon, název současné školy (zaměstnavatele), ročník, ve kterém nyní studují a dosavadní studium nebo praxi v tanečním oboru (ZUŠ, dětské soubory, sporty, atd).

Uzávěrka přihlášek: 31. března 1998

Přijímací zkoušky proběhnou ve dnech
22. - 24. dubna 1998

v Tanečním centru Praha, U Větrníku 3, 162 00 Praha 6.
tel: 02 - 20 61 19 80, 20 61 03 08
fax: 02 - 20 61 03 06, 24 22 90 35

Písemně přihlášení uchazeči o studium budou o přesném termínu
a podmínkách přijímacích zkoušek informováni písemně do 10. dubna 1998.